

Të huaj dhe Sekrete

... Disa biseda nuk harrohen, për çka nuk u

© 2026 Eri Malsori. All rights reserved.

The book “Të huaj dhe Sekrete” is part of the pasionBlog project (pasion.al). All moral and legal rights to this book and to everything published under the same name are reserved. No part of it may be reproduced, distributed or transmitted in any form without the prior written permission of the author, except for brief quotations with the source credited.

Publication details

Author and ownership

Eri Malsori · eridrekaj.com

Published at

pasion.al

Legal identity

NIPT: M67624701N

Contact

For general questions, collaboration requests or copyright matters:
support@pasion.al

For legal matters and privacy:
legal@pasion.al

Disclaimer

Everything in this book is of an entertaining nature and a reflection of my personal experiences in fictional circumstances. I do not intend to give professional advice, I do not aim to offer guidance for particular situations, and no text should be taken as a basis for making decisions. Any resemblance to names or circumstances is entirely coincidental.

Within the limits of the law, I accept no responsibility for actions that anyone may or may not take as a result of reading this material. If you feel affected by any topic or similar situation, I encourage you to seek appropriate professional help or advice.

Content is 18+. © 2016 – 2026 pasionBlog.

Contents

Dekorata	4
Nje dekorate kthehet ne me shume se lavdi. Pas duartrokitjeve, nis nje loje e heshtur emocionesh, perballje me kujtime, tundime, dhe premtime te reja.	
Permbushje e Paputhur	11
Nje kujtim vere, nje zyre bosh dhe nje interviste pune qe shnderrohet ne përvroje, me provokime dhe tension.	
Shi ne Klase	18
Nje kujtim nga nje klase bosh, nje vajze me syze dhe etje te heshtur — Giselda nuk le pas vec fjale, por nje ndjesi qe digjet gjate.	
Spiunimi	24
Nje histori qe rrjedh permes kujtimeve spiune, ku trupi dhe deshira bashkohen ne imazhe rinore.	
Kujtimet	29
Nje loje e rrezikshme pasioni, pas dyerve te mbyllura te zyres shkollore.	
Notat	34
Heshtja e klases dhe deshirat e fshehta shnderrojne cdo levizje ne nje loje te ndaluar.	
Pertej Plazhit	39
Nje rrefim i fshehte dhe i ndezur, ku deshira dhe fantazia takohen, me fjale te buta, me shikime te turpshme, por me prekje te nxehta.	
Nata e turpit dhe epshit	46
Nje nate e nxehte ne plazh, temperature ne trup dhe ne ajer. Arta meson artin e rrefimit emocional.	
Shtepia e Sekreteve	52
Nese do te fshehesh dicka, fshihe ne nje vend te dukshem.	
Kufijte e Deshires	57
Nje loje e zjarrete e deshires dhe flirtit, ku asnjera nuk mund te prese me.	

Dekorata

07.03.2024

Nje dekorate kthehet ne me shume se lavdi. Pas duartrokitjeve, nis nje loje e heshtur emocionesh, perballje me kujtime, tundime, dhe premtime te reja.

Sot nuk eshte nje dite si gjithë te tjerat. Qe dje, zemra po me rreh me nje ritem tjeter – jo vetem prej faktit se me eshte dhene dekorata e ekselences, por sepse e di qe ajo do jete aty. Ajo, eshte ajo qe me ka ndjekur per vite pa me lene kurre te bie ne heshtje. Eshte ajo qe me ndihmoi te gjej veten kur ekzistenca ime akademike ishte lene ne harrese. Dhe salla eshte e mbushur plot. Dise mesues, disa prinder, disa studente, dhe kamera qe ndizen e fiken si yje te rastesishem. Por une e shoh tashme nje tjeter yll qe s’me verbon, por me gezon: ajo, quhet Arta! E ulur ne rreshtin e pare, me nje fustan elegant qe i thekson linjat pa rene aspak ne vulgaritet, me floket e hedhur pas supeve dhe nje buzekuq te erret qe me kujton netet e veres ne filmat e viteve ’50, Arta me veshtron me nje shikim qe s’me jep liri, por me fal admirim te fshehur. Ajo ngjan me Catherine Zeta-Jones sot, por nuk eshte thjesht nje ngjashmeri e jashtme – eshte nje atmosfere qe e mbart ne menyren si rri, si shikon, si nuk ka nevojë te flase per te sunduar sellen.

Kur me therrasin ne skene dhe marr dekoraten, une e ndjej tere peshen e rrugetimit tim mbi shpatulla, por mbi te gjitha – ndjej deshiren time per t’u kthyer serish ne te njejtat banka, ku kam shume falenderime per te bere, e per te mos e lene shkollen thjesht nje kujtim te mire. Dua te rikthehem, jo per lavdi te reja, por per kujtime te reja, per te vazhduar te ndertoj dicka te forte, te perhershme. Dhe ndoshta, thelle brenda meje, dua te rikthehem edhe te ndertoj dicka tjeter qe zgjat: nje marredhenie! Dhe kur duartrokitet emri im, qe mendimet e mia trazohen nga zhurma, une koken e kam kthyer prej saj, si per t’i thene: “Nuk ka mbaruar, do kthehem prape.” Jo se jam i dashuruar me te – jo! Por ajo ka ate lloj pranie qe te mbetet ne kujtese edhe kur nuk eshte ne dhome. Eshte grua qe di te te beje te mendosh per te, pa te thene asgje. E lakmueshme, pa qene e thjeshte. Dhe ndoshta, kjo eshte nje arsye plus, pse une do rikthehem ne tetor.

Pasi gjithcka mbaron, ndersa te tjeret largohen ne grupe, me biseda te zhurmshme e buzeqeshje te rastesishme, ajo eshte akoma aty; del

me turmen por qendron ne nje cep te korridorit, mbeshtetur lehte mbi murin e ftohte me duart kruqezuar mbi bark, si dikush qe me ka pritur gjate, por pa u lodhur. “E ke meritu”, me thote, “bane mire qe s’me permende”, dhe zeri i saj eshte aq i bute saqe me duket sikur po ma ledhaton gjoksin nga brenda.

- Si me tpermend, apo me cmend tan tjeret nga xhelozia?, ja kthej me te qeshur njesoj si ajo.

Pas kesaj bisede te lehte, me fton per nje kafe. Thote se pas kaq vitesh qe me ka ndjekur, sot eshte dita qe e detyron te me ftoje - jo me si studentin qe mbeshteti dikur, por si burrin qe i ka bere balle gjithckaje.

E ndjek ne heshtje ndersa ecen pak para meje, me hapa te qete, plot siguri. Kemba e saj ngrihet lart me elegancen e nje aktoreje qe ka mesuar ta veshe cdo levizje me sensualitet. Fustani i saj i zi, qe i perqafon vithet me delikatese, zhvendoset lehte sa here qe ajo leviz. I shkon aq shume, sa me duket sikur eshte krijuar posacerisht per ate pasdite.

Shkojme aty te kafja e shkolles dhe ajo ulet perpara perballe meje ne tavolinen prane dritares, e ndersa nxjerr syzet e leximit nga canta, me dhuron nje buzeqeshje te qete, te rritur. “Tkam pa shpesh ketu ne kafe”, - me thote me ze te ulet. “Ti gjithmone rrin atje perballe dhe me shikon me shume se duhet...”. Se une ne kete kafe, gjithmone ne cep rri, vetem, ato here qe vij per ndonje note a provim.

Nuk mohoj. Buzeqeshja ime eshte e thelle, e shtrire ne nje te kaluar qe gjithmone ka pasur momente me ethe te heshtura. Nen tavoline, kemba ime ndesh lehte te sajen. Dhe ajo nuk terhiqet menjehere. E le, si pa dashje, per disa sekonda. Dhe une e ndiej ngrohtesine e trupit saj permes pelhures se pantallonave te mia. Une flas per jeten time, per peripecite e viteve te fundit, per beqarine time. Kurse ajo me degjon me vemendje te frikshme. E perqendruar. Por jo e ftohte. E pranishme si nje grua qe e di sa peshe ka nje degjim i singerte.

- Kto perjetime, - me thote, - nuk do ti kisha perballu dot si ti. Ke nji force qe nuk ta jep as shkolla, as librat. Esht dicka mrena teje, nji fuqi burrnore qe e ndjej qysh se te mbaj mend.

Ndoshta kam qene i ri, qekur ajo me mban mend, por ajo flet pertej fjaleve. Zeri i saj eshte si nje zgjatje delikate e dores, qe miraton dhe mbeshtet. Dhe ndoshta edhe me shume se kaq.

Kur vjen kamarieri, e na sjell kafet, ajo zhyt duart ne cante, por une e ndal. "Sot paguj une," i them me nje ton qe nuk le vend per diskutim, a thua se mora persiper nje mision. Ajo me sheh drejt e ne sy ne kete moment. "Burrnia eshte hala virtyt i rralle", - me peshperit me ate ze te ngadalte qe nuk ka nevojte per fjale te guximshme. Gishtat tane takohen mbi canten e saj ku kerkon kusuret; duart e saj jane te buta, me lekure qe duket se ruan cdo ere femerore. E ajo nuk i terheq menjehere por rri per pak ashtu, ne konfirmim.

Sapo largohet kamarieri, ajo spostohet pak me perpara, pak me afer, sikur po afrohet per nje sekret, dhe me thote: "Kur erdhe per here tpare ne klase, nuk ishe hic si sot. Ishe thjesht nji djali i gjate, por pak i tretun, me sy te bukur por edhe me shkollen nuk merreshe fort. Sot... je ndryshe. Je ba burre. I mencur, i thelle, i guximshem, i suksesshem. Dhe, i pashem..."

Ndihem i carmatosur ne kete moment. Femra te tilla nuk bejne shpesh komplimente te tilla. Buzet i ka fare afer gotes ujit, pi me ngadale, duke i lagur ato si qellimisht - mua qellimisht me duket gjithcka qe ben. Se ndoshta eshte vetem mendja ime qe e sheh keshtu. Por kur ajo i fshin pastaj buzet me nje leter te bardhe dhe me sheh drejt ne sy sikur a e kam vemendjen ne mesim, ndiej se nuk jam vetem une qe po e perjetoj kete tension.

Ajo shtrin kemben nen tavoline dhe e zgjat prej meje. Kete here eshte kempa e saj qe prek timen, me nje ferkim te qellimshem qe me ben te mbaj frymen. Pastaj leviz paksa, si per te me provokuar pa e thene me

fjale. Dhe me ndjek me sy ndersa leviz ngadale. Ajo e di mire cfare po ben. E ul koken si te turperuar, por une e shoh qe buzeqesh. Eshte nje grua qe di te komandoje pa urdheruar.

- Ti e di, me thote nderkohe qe afron duart mbi tavoline dhe gati mbeshtet mjekren ne to, - qe un gjithmon kam besu te ti. Edhe atehere kur nuk e besoj vete qe do ngrihesh prap." Ajo po rikujton sfidat e mia; aksidentet dhe reniet. Dhe une ndihem i zhveshur. Por jo fizikisht. Me shume i zhveshur si te jem lene plotesisht ne doren e saj. "I ke gjithmone fjalet qe duhen", i them.

Ajo pergjigjet:

- Po te ishim taku jasht kontekstit te shkolles... ndoshta do kishim ken taman shoke...

Po ca jane shoket taman? Fjalite e saj jane si nje thike pa teh', prerje qe nuk dhemb, por te lene pa fryme. Une marr fryme thelle dhe ngre shikimin, e i pergjigjem: "Po as un s'jam ma ne ate kontekst."

Ajo me sheh drejt e ne sy, dhe per here te pare, nuk ka as te qeshur, as shaka. Vetem nje deshire qe mbartet ne heshtje. Por nuk rrijme shume ne kafe sepse bisedat po behen disi te pakuptimta. Kur dalim jashte, ajo me prek lehte, si nje prekje qe te drejton rrugen. Por drejtimi ndryshon kur me pyet: "Do te pime nje RedBull ne zyre? Sikur i pime shpejt keto kafe..." Zeri i saj eshte neutral, por shikimi... eshte gjithcka tjeter vecse neutral.

Mberrijme...

Zyra e saj eshte nje labirint librash dhe kujtimesh. Hapesira nuk eshte e madhe, por ka ate ngrohteseine e nje vendi ku eshte derdhur shume perkushtim, shume nete pa gjume, shume endrra qe nuk jane thene kurre me ze. Ne mur, disa diploma. Ne tavoline, nje kornize me nje foto qe s'e arrij ta shquaj mire, por qe i jep ngjyre personale nje hapesire qe per te tjeret mund te jete thjesht nje zyre pune private.

Ajo heq xhaketen dhe e var ne njerën karrige. Levizjet e saj janë të lehta, por ngacmuese – si të një balerine që e di mirë se çdo veprim i trupit të saj është pjesë e një koreografie të menduar. Nën xhakete ka një bluze të hollë ngjyë vishnje, që i ngjitet paksa në gjoks kur ulet. Sikur e ka një numër të vogël. Dhe merr kanacet; më zgjat timen me një buzeqeshje. “Më fal, s’kam as gotë as pip.” Dhe qeshim të dy...

Ulem në karrigen përballë saj, nga ana tjetër e tavolines, dhe për një cast ndjej sikur jam rikthyer vite pas, në ditët e para kur ajo hynte në klase; fustane ngjyra ngjyra, të shkurta sa për të ngacmuar çdo student. Por tani unë nuk jam më ai djaloshi i cuditsëm dhe pak i hutuar. Tani jam burrë – i diplomuar dhe certifikuar. Kurse ajo është akoma ajo – por më një përvojë që tani s’më tremb, perkundrazi, më tërheq më një forcë primitive.

– Ti nuk ke ndryshu shumë, – i them, ndërsa hap kanacen.

Ajo më sheh me sytë e saj të zinj.

– Ah, jo?

– Të ka ndryshu koha, i them, – por nuk të ka lodh. E ke hala atë cmendurinë e bukur në sy.

Ajo qesh, por është një e qeshur e thellë, që e ndjen edhe në gjoks.

– Mos fol marrina... Sikur po m’kujton vitet e mia të egra.

Unë kthej kokën.

– Sdi sa të egra mund ken ken, po s’ka gjë më tërheqëse se një grua që ka kalu nëpër egersi dhe hala rrin drejt.

Ajo më sheh. Më ze në befasi. Sytë e saj zbuten. Buzet i leviz pak, si të donte të thoshte dicka. Por nuk e thotë.

– Ti më kujton kohën kur jetoja pa frik, më thotë më një ze pak më të ngadalshëm, sikur çdo fjalë i peshon. – Koha kur një prekje ishte mjaftueshme. Kur një flirt ishte art, jo thjesht një paralajmërim.

Unë mbështetem pak më përpara, bëj sikur kontrolloj dosjet mbi tavolinën e saj, por në të vërtetë thjesht dua të afrohem.

- Mendoj shpesh, - i them, - se cdo burrë që të ka pas pranë, ka pasë në dorë një thesar... por s'besoj se e kanë kuptuar sa duhet.

Ajo më sheh akoma. Dhe sytë e saj tani janë mjegull.

- Une s'du të jem një në listen që të kujton vone. Une du të të shikoj sot.

Ajo ulët pak më mbërpa, por nuk largohet. Vendos kembën sipër tjetres dhe më veshtron drejt. Habitët nga cka i thashe, dhe ska faj.

- Kjo është gjaja më e rrezikshme që kam një kohë, - më thotë më së pari.

Në një moment të heshtur, shtrihet për të marrë një laps mbi tavolinë, dhe bluza i ngrihet paksa më lart, duke zbuluar belin e saj. Lekurën e ka të butë, pa gabime, një formë që më fton ta prek. Dhe e ndjek më së pari, pa fshehur asgjë. Ajo e ndjen shikimin tim. Dhe nuk reagon. Sepse e di. E di ç'bën, e di si duket, dhe e di çfarë ndjell.

Në konfuzitetin e mendimeve të momentit, i them "Jam tu të për më kujdes." Ajo nuk pyet pse. Nuk e mbron veten. Nuk e mbyll as bluzën. Vetëm më kthen: "Ti se din për një punë për këtë formë".

- Po si se di, i kthehem, a kalon rrugës nga shtëpia im për palester?

Ajo sikur skuqet pak dhe bëhet më turp, e unë ndjej një heshtje që më mbulon trupin dhe jam gati të dërrisem prej saj. Jo vetëm në lekure, por thellë në pjesë që asnjë freskues nuk mund t'i ndale. Dhe ndjej edhe një tjetër ndjesi: respektin që kam për të. Sepse ajo nuk është një grua që do të kafshohet nga padurimi. Ajo është një grua që do të admirohet në çdo frymëmarrje.

Dhe unë jam aty për të bërë pikërisht këtë. Për ngrohjesinë e saj që digjet si një mesazh i pashkruar. Për një premtim që nuk thahet. Për një kapitull që pret të hapet.

Por jo tani...

Permbushje e Paputhur

07.03.2024

Nje kujtim vere, nje zyre bosh dhe nje interviste pune qe shnderrohet ne përvoje, me provokime dhe tension.

Dera e zyres ka mbete paksa hapur, dhe nderkohe qe une flas me Arten, ndiej nje levizje te lehte ne korridor. Kalon nje siluete e njohur, e hedhur, me hapa qe nuk kerkojne leje. Eshte Romina. Floket e lidhur lart, fustani i shkurter i punes mjaftueshem sa per te mos e kape kamerat e sigurise, nje dosje ne dore dhe ai shikim i perhershem qe e ben cdo hap te saj te tingelloje si sfide per ta ndjeke. Nuk ndalet. Nuk na pershendet. Madje sdi as nese e pa taman kush jemi ketu ne zyre. Vetem kalon. Por prania e saj mbetet ne ajer si nje parfum modern qe na vjen e do te na mbushi hapesiren. Arta e veren, e ngre vetullen, pastaj ngrihet vete ngadale dhe e afron pakez deren me kujdes pa bere zhurme - nuk e mbyll krejt.

Asnje hap as tingull tjeter nuk degjohet me ne kete moment. Arta pozicionohet serish e mbeshtetur ne karrige, sic ishte, me njerem kembe te mbivendosur mbi tjetren, me doren qe rrotullon ngadale nje stilolaps qe pak me pare e mori. Veshtrimi i saj nuk eshte me vetem kurioz; eshte i thelluar, i ngrohte, i gatshem te me zbuloje. Kthehet, me sheh, dhe me thote me nje ze te bute, por qe fsheh nje thumb: - A e ke pas ne klase Rominen?

Me pyet, me nje ton qe perpiqet te tingelloje rastesor, por syte i shndrisin ne nje menyre qe nuk eshte me thjesht akademike. E ndjej menjehere temperaturen qe rritet, jo vetem nga pyetja, por nga menyra si ajo e formulon. Arta nuk eshte thjesht nje degjuese - ajo me sfidon me se shumti! Dhe une, ndoshta per ta ngacmuar, ndoshta per ta zhveshur me shume nga kontrolli, i them:

- Ne klase jo se ajo eshte e re... por kena punu bashke. Dhe jena taku disa here jashte orarit...

Fytyra e saj nuk reagon menjehere. Sheh stilolapsin, por pastaj ngre koken ngadale, me ate buzeqeshjen e saj te njohur, qe flet me shume se nje pyetje.

- Jashte orarit ne zyre?

Une vazhdoj.

- E maj mend si sot. Ka ken vera e 2017. Shume nxeht dhe zyra jone ne katin ma te nalt ishte bosh. Pashe qe erdhi nje vajze e re per nje intervist pune si developer. Kishim fole ma pare ne telefon por pa ja pa ftyren - ka ken e shpejt, e sakt, pak ngacmuse se rrin si vajz e qeshun por manej prej afer, ishte ndryshe. Nderkohe qe ecte aty neper korridor me nji veshje qe me hutoi ne at moment kur erdhi; pak-a-shume sic e sheh tesh neper korridore, kmisha i varej deri mbi kofsh, takat tu i ba zhurme jo me bezdis por sa me terhek vemendje, dhe teper sensuale. Me pau dhe buzqeshi, se me njihte. "Ti je ai i forti qe vonon mesazhet e?", mtha me ironi dhe qeshi prep. Por ishte nji e qeshun qe sdote me i kerku falje.

Ne kete moment, Arta rrudh lehte ballin e vetullat, jo per xheloz, por sepse kerkon te kuptoje se ku po shkon kjo histori. Por une nuk e ngadalesoj ritmin - perkundrazi. Dhe ajo e poshter do te degjoje gjithcka.

Vahdoj...

- E mora Rominen prej ne korridor e cova ne zyre. S'ishte askush tjeter npun dhe pse me e largu vajzen? Prezantimi ishte i shkurt, se ishim vec un e ajo dhe shefi ne austri ne Skype. Tan kohen, edhe ajri u dukte i ngarkum jo prej temperatures po prej pranis saj. Ajo u ul aty ne karrige me laptopin e saj dhe filloi me kerku neper foldera. Po su dukte hic si profesioniste, plus qe ka ken 19 vjec ater. Sikur e kishte hallin me me hutu mu qe me e pershpejtu marrjen n'pun, edhe pse sdo e merrsha un.

Arta me veshtron me shume vemendje dhe trupi nuk i leviz, e as nuk me nderpret. Une vazhdoj akoma...

- Kur u cu manej per te pa tabelen e projektit ne mur, vithet i tundeshin ngadal. As at'her si ka pase te bollshme por te formume taman. Ajo u kthye prej meje dhe me tha: "A sbani kafe nzyr?" Ishte nji pretekst qesharak kot sa me thy heshtjen; mund lypte naj birre naj

qofte por ku me marr kafet, haha. Por une e kuptova lojen direkt. Ma von u afriu te un, nderkohe qe po perpiqesha me vu nje fishe ne laptop. Mi vendosi durt ne supe - natyrshem, por edhe shum qarte ne fjalt e saja; "Je gjithmon keshtu i fokusum kur punon?" ma tha ne vesh, dhe uff, mu perhap zani si korrent neper gjoks, si me ken gjak i nxeht.

Ne kete pike, ndjej qe Arta ka pushuar se levizuri stilolapsin. Duart i ka mbledhur ne preher, dhe me sheh drejt, pa me nderprere. Por syri i ngushtohet pak - si nje aktore qe nuk do ta shfaqe skenen e xhelozise, por nuk arrin ta fshehe. Ska asgje me eksituese se kur xhelozon historite qe i fillon vete. Dhe une vazhdoj...

- Manej Romina m'pyeti nese e kam motorrin. Ajo e dite mir qe nese dua un, e marr ne pune direkt. Dhe per pak minuta e pata ne motorr, fundi tu ju hap prej eres tu e mbaj me dore, tu mu shtrengu fort neper qafe se kishte frik se rrezohet. Dhe direkt e n'hotel. Tu ec jo shpejt se thash po kundershon, por nuk bani za asnji her.

- Sme besohet!, reagon Arta.

- Besoje!, i them une dhe i prek doren qe e mban mbi tavoline. - Ikme ne hotel, qetesi, asnje njeri aty me ba habi. Masdite, dielli tu perendu dhe hoteli merrte pamje si me ken neper filma, me diellin ne largim. Mora celesin aty e direkt ne dhome, kisha ken dhe her tjera ne ato dhoma. Dritaret me perde te trasha, gjys erresire ne dhome se hera e pare bashke e me e zbut. Plus qe ajo vajze e ndjeshme, sado bante si e fort. Sa tu u siguru une qe eshte gjithka neper dhome ok, ajo u cu u nis ka dera. Thash kjo e cmendun don me ik... U kthy, e mbylli me celes, dhe u mbeshtet ne der, e filloi me u zhvesh tu u dridh pak jo prej sikletit, por ishte tu i zi gjaku.

- E paska pase per here te pare...

- Jo krejt... Po prit. Tu u pa ashtu sy me sy, ajo tu zberthy pullat e

kemishes një nga një, kadal, por pa dramatizu. Shum lozonjare. Kishte vesh sutjena te zeza, te holla qe dukeshin si një rrip prej cicave te vogla, dhe një tip kanatjere siper si e tejdukshme, se mora vesh taman. U zhvesh komplet i holli tana pertoke dhe pa than asgjë vjen ka krevati. Un ulem ndenjun e e pres ca po ban. Levizte ngapak anash se fundin se pati hek hala dhe me duket kishte qejf me ja heq un, por un tu i një si bos mbeshitetun dhe vec tu e pa si me i than “hajde merre vete ca don”. Cica te vogla, te bukura, bythe te formume, taman vitpariste qe e ka menen per studime.

– Mhm..., psheretin Arta me duart ne gushe.

Jam i sigurte qe ne keto momente, ajo po kujton vitet e saja te universitetit; kur eshte sot kaq e nxehte, si mund kete qene atehere? Po une vazhdoj rrefimin tim;

– U afrua, dhe u perkul me heq kepucet. Sandalet. Belin e holle, forma perfekte, cica te vogla qe mezi tu prit me ja fut durt nen sutjena – si kam harru kurre, dhe terri i dhomes e bate me u dukt ma e bukur. U afrova pak, ja vendosa durt ne ije, dhe e afrova prej vedit. Ajo nuk foli, e kuptoi qellimin tem. E pa qe nuk du me e puth, dhe e pranoi kete gja. Menej ja hoqa fundin ngadal, tu ja rreshqit nga kofshet dhe tu e ferku nga pak si per tia lane kujtime. Dhe direkt ja kapa dhe mathjet, per tre sekonda zhveshun krejt lakuriq, taman studente qe dote dashuri dhe jo firma e nota.

Arta nderkohe ka humbe krejt ne rrefimet e mia. Duart i ka ule ne preher, po me dergon sinjale te gabuara dhe spo e kuptoj fiks ca ndien por une e kam mendjen te kujtimet e mia ne kete moment, dhe vazhdoj prape...

– Manej u ngjit ne krevat te une, perkulun gjunjt, si mace qe shkon me hanger peshkun. Dhe u shtri ne shpin, hapi kofshet ngadal, tu me dhan mundsia me e pa se na form dhe e freskt eshte, por dhe sa e nxeht qe sdon as me e perkedhel. Ju afrova mes kambve, pa e puth, tu e ferku leht me trupin tem, bark per bark, kofsh per kofsh, si me e

provoku ma shume qe ta kerkojn vete gjane. Ajo me con durt posht dhe nis me me zberthy; nuk din dhe pak i dridhen durt por ma ne fund tu e ndihmu, ma nxjerr karin jashte si mes pas zbrit nga bjeshka, i gjate i mall i paster, i duket pak habi por nuk trembet hic. Dhe m'terheq, si me mdhan me kuptu qe me ju afru ma shume. E lagun, e hapun, gati krej. U dukte qe dhe se ka per here te pare; ja futa ngadale, rreshqitje e lehte, dhe ajo vec nje psheretime lshoi, por ma kapi veshi direkt. Nuk e dote ngadal, menyra si lvizte, tu u rrotullu dhe tu u tund posht meje e tu kercy qe me marr ma shum mrena. Thonj tu mi ngul neper krahe, a neper shpine, si me ken tu me udhezu.

Me duket sikur Arta tashme po imagjinon momentin. Ne fytyre, ajo ka marre nje pamje sikur eshte vertete aty dhe mimikat e mia as nuk i sheh me, degjon vec fjalet... Dhe une vazhdoj...

- Nuk patme as perkdhelje. As ndalesa. Kisha vec frik mos prishem shpejt e mbaron gjaja. Por ajo sikur e kapi skenen dhe u cua, me rrzoi, dhe me hypi siper me shum siguri. Duket kishte pa shum porno dhe e dite se zgjatet pak kur nderron pozicion. Dhe i iku frika direkt, tundej mbi mua me syt gjysem-mbyll dhe durt te gjoksi. Cdo lvizje ofshama ma te thella, ater tu me pa nsy, sikur kishte frik qe po cohem me ik dhe po mthoshte: mos ik!

- Ja le merena te gjores?, me pyet Arta qe sikur u zgjua nga gjumi i mendimeve.

- Jooo. Edhe pse kur e kuptoi qe e kam afer, vec u tund'te ma shume pa u ndal tu me shtrengu por ne sekond te fundit e terhoqa dhe ja lustrova neper kofsh. Ajo u shtri manej siper meje, e ngroht, e bute, pa fjale, pa perkedhelje, vec frymemarrja jon e rendume dhe lasgshtia... Tu e pa ashtu ne ftyr, e bukur e imet, ndonjehere me vinte me e puth si per konfirmim qe ishte super por kur ja priti ajo "mos i trego kujt". Aty ja futme te qeshmes te dy dhe e permbloodhme historine.

Ne kete moment Arta leviz pak ne vend. Nuk me sheh drejt, sheh duart e veta fillimisht, dhe me pyet me ze te ulet:

- Nuk e puthe asnji her si perfundim?

- As ne fund, i them. Po kjo nuk ishte nji marrdhanie, ishte ma fort nji form permbushje.

Arta merr fryme thelle dhe e ngre serish shikimin. Tani fytyra e saj ka marre nje tjeter pamje. Nuk eshte me e buzeqeshur. Eshte grua qe po pertyp nje emocion te papritur, jo vec nga une por dhe nga vete ajo - nuk e priste. Afrohet dhe pak mbi tavoline, dhe me shprehet:

- E di qe me tregove kete histori qe te me provokosh... Dhe po funksionon.

Shi ne Klase

07.03.2024

Nje kujtim nga nje klase bosh, nje vajze me syze dhe etje te heshtur —
Giselda nuk le pas vec fjale, por nje ndjesi qe digjet gjate.

Pas gjithë asaj që i tregova për Rominen, Arta mbet një moment në heshtje. E shoh që s'do të më japë ndonjë emocion të qartë. Ka një nxehtësi në fytyrë, por jo nga turpi. Është një nxehtësi emocionesh të perziera, më shumë si grua që i ka lejuar vetes të degjojë rrefime dhe detaje të cilat nuk do të ja pranojë vetes që i kanë pelqyer.

Zgjat doren, merr serish stilolapsin që ka aty dhe fillon ta rrotullojë sikur analizon. Kjo është mënyra e saj për të mos u dorezuar menjëherë, nderkohe që në mendje mund të jete duke thurë dicka. Une nuk e shqetesoj. Vec e shikoj. Dua të zgjatëm të bëj dicka tjetër, por edhe pasiguri kam, kështu që dua t'i jap një tjetër rrefim e të fitoj akoma më shumë terren.

I afrohem pak më shumë mbi tavoline.

– A e mban mend një vajzë... Giselden? Ka ken nga Mali i Zi. Flite pak shqip, por buzeqeshte shumë, a të kujtohet? Nuk ka ken ekselente por syni ta ka kap kudo.

Arta kthen kokën më ngadale, dhe e tund lehtë duke rrullë buzët.

– S'më kujtohet. Nuk i mbaj mend mirë keto tipet si lule më afat, – thote, më një shprehje disi tallese, por edhe kureshtare.

– Ajo ka ken ndryshe, i them. – Ska ken taman si lule, as për nota as për bursa. Ajo ka ken... trup dhe buze!

Arta më sheh. Veshtrimi i saj tani ka një perzierje të cuditshme: sikur i pelqen që po flas, por sikur se di as pse vazhdoj. Si të ishte kurioze, por e përmbajtur. Por une nuk vonohem për të fute më shumë detaje, tani situata jone ka hyrë në shina dhe skam shumë pikepyetje, vetëm të ndjek linjen.

– Ka ken viti i parë. Klasa bosh, masdite, kishin ik tan për universiteti ishte hala hap për një zysh neper zyre. Më Giselden kena pas një shpesh njëher edhe vec për muhabet. Ishim ulë atë ditë në fund të auditorit nëkat për, të atë karriget e prishuna. Nuk është se bashim dashni apo premtime të forta, më shumë muhabete që sdishin më

kry... Batuta, ajo ka pas dhe te folunen qe tka ba me qesh edhe tu fol marrina.

Dhe vazhdoj...

- Ashtu tu u argtu, nisi e m'puthte ngadal, gjate, me një gjuhe te bute dhe pak balkaneze.

- Si asht gjyha balkanaze?

- E etun dhe e ndeht. Me puthje qe sdishin me mbaru, qe rrinin vec te buzt si e vetmja gja e rendsishme. M'kujtohet heren e pare ater qe ma uli pantallonat, nuk tha asnjë fjale. As nuk me pa ne sy hic. Eci me dur ngadal, u ul ne gjunje dhe ma mori ne goje sikur te ishte tu mu lut.

- Ti ishte akoma student?, me pyet Arta, pa me pare plotesisht, por me zerin qe i dridhet pak sikur po perfshihet akoma me shume.

- Po student kam ken sigurisht. Dhe ajo me respektonte per ket gja, i them si me ironi. - Bente sikur vinte te mesonim bashke, por fundi gjithmone i njejte... Sepse ishte e mire...

- Dhe? - me ngacmon, por zeri i saj tani eshte me i ulet. - Domethan... ishte e mire si, studente pra?

Une e shikoj. Buzeqesh pak. Vendos berrylin ne tavoline, dhe i afrohem edhe pak:

- Ishte e heshtun! Po kur ma thithte, e bante sikur s'donte me dal ma kurre prej asaj dhome. Goja e saj ishte ngrohtesi dhe etje bashke. Si me e pi ujin nga burimi por me buze, jo me gryke. Shikimi i saj rrinte te kofsht e mia, dhe asnjehere nuk kalote lart, qellimisht edhe pse ja vesha doren ne gushe me e terhek nelt. Sa marifete ka pas si vajz. Ajo... ishte dhanun.

Dhe vazhdoj ti tregoj akoma;

- Njehere, ishim ne një klase bosh një masdite, dhe kishte ra shi ate dite. Dritaret ishin mjegullu nga mrena, dhe dyshemeja u dukte si e ngrime ne ate heshtje pa nxanes. Giselda u ul ne gjunje ne tok mbi bluzen e saj qe ja hoqa ja shtrina vete aty ne toke - se nuk doja ti

prekte pllakat e ftohta me gjunj dhe doja me i pa dhe cicat, apo si ka pase, sa ato vazet qe ke lan ti aty ne cep. Kishte vu syze ate dite, dhe ftyra e saj dukej si nje vajze e zellshme, e pafajshme, por qe dinte shume ma shume se sa tregonte. Nje lloj kontrasti qe me ka ndez gjithmone.

- E bate ne klase?, me pyet Arta habitshem sikur do ishte fundi i botes po ti thoja “po”.

- Fillimisht ma hoqi rripin me durt tu ju dridhe pak, i pergjigjem. - Nuk di a nga pasiguria, frika se kush po e gjen, apo nga padurimi. Me uli pantallonat ngadale, dhe syte e saj, pas atyre gjyslykve me xham te holle, ju zmadhun si kotele kur mpa. Qeshi pak, me buzën poshte te lagun, dhe me pa sikur donte me thane “ket nuk e kam prite”. Mbase ju duka djali i vogel, - e mbyll une fjaline me ngacmim.

Arta rri per pak caste pa fjale. Pastaj ngre koken dhe me pyet:

- Ti s’je djali i vogel... - thote me nje buzeqeshje qe mezi mbahet. - Apo sjam tu kuptu dicka?

Me pelqen qe e thote pa droje. Me pelqen qe me pyet. Dhe me shume se gjithcka, me pelqen qe ajo po me imagjinon.

- I madh mjaftueshem per Giselden, i them. Mjaftueshem qe nji masdite ta bante me lot.

Dhe vazhdoj ti tregoj akoma...

- Un ja kapa flokt me njerën dorë - ashtu sic i kam pa meshkujt ne filma ta fiksojn nji grua kur ajo perkulet para. Ia mblodha flokt ne njerin grusht pak me forc dhe e afrova, pa asnji fjale. Ajo nuk kundërshtoi hic. Perkundrazi, u mbështet mbi kofshet e mia dhe ma mori ne goje ngadale, me nje ritem qe nuk a kishte mesu prej askujt vec prej mendjes vet. Si te ishte vete instinkti. Dhe gjuha e saj lvizte ngadale ne fillim, si me ken tu me mat pulsin. Manej me shtrengonte me buze dhe e fuste ma thelle, sa here qe une e terhiqja pak nga

floket, si me ken tu e komandu. Perfekt. Ka ken ndryshe nga cdo vajz qe kam pas ater. Ishte e perkushtume, jo teknike. Goja e saj me mbeshtillte me nxehtesi, me peshtyme te bollshme, dhe kur me shihte ne sy, me ato syzet qe i rreshkisnin pak nga hunda gati si me ken tu i ra, une ndihesha sikur po bahesha pjese e nje fantazie te fshehun te saj, a e nje fantazie temen qe kam pa ne filma. Karin e kisha te mall ate dite. I inxeht, i rand, i gatshem. Ajo mezi e perballote ndonjehere kur e fuste thelle, por nuk u terhiqte asnji moment, pavarsisht sa kollitej. Zani i saj si me ken tu ju marr, si me ken tu u gelltit, e ndieja ne rranje te barkut. Nuk me lete as me mbaru. Here pas here, ndalote per te marr fryme, me buzet qe lepinin koken si per me me qetesu, manej rifillonte prap. Me pa nje moment, dhe u ferkua leht nderkohe qe vazhdonte - me la pa fryme.

Ne kete pike, Arta s'po leviz me. Frymemarrja e saj eshte ndalur mes ndjesise dhe pyetjes qe mezi po e mban.

- Ti... po thua qe e ke te mall?, me thote shume ngadale, si te ishte nje fakt mjekesor qe po perpiqej ta kuptonte, por zeri i saj ka marre nje ngjirje qe s'mund ta fshehe. - Domethan, pse u desh me e theksu si detaj?

E shoh. Buzet i ka lagur pak. E kuptoj se e ka perfytyruar. E ka ndjere.

- Te mall sa per ta nxjerr nga rruga nji studente me syze, i them. - Ajo nuk pushote. Nuk lutej. Donte gjithë peshen teme, gjithë gjatesine, gjithë lotin tem.

Arta i ve gishtat mbu buze dhe nuk thote asgje. Por syte i ka te ndezur. Si te kete nje nxehtesi te brendshme qe nuk po e qeteson dot.

- Dhe...?, ajo peshperit si pa fryme.

- Dhe ma mori sic merr ajrin nji njeri qe po mbytet. Si te ishte jeta e saj. Dhe une... e lashe. E putha ne koke, por ajo s'dote puthje. Dote vec ta ndiente thelle ne fyt.

Arta me sheh. Tani nuk ka me rol. Nuk ka me mbrojtje. As ironine qe e mbronte ne fillim. Vetem sy te hapur, molleza te ngrohta, frymemarrje te renduar. Nuk e di a eshte konfuze, a po mendon dicka, apo spo mendon asgje. Por pastaj me thote, shume qete:
- Ti nuk po me tregon thjesht per ate. Ndoshta po me tregon cfare mund ti besh dikujt tjeter qe sillet ashtu si ajo?

Une nuk flas. Vetem e shoh ne sy.
Sepse eshte e vertete.
Dhe ajo e kupton.

Spiunimi

07.03.2024

Nje histori qe rrjedh permes kujtimeve spiune, ku trupi dhe deshira bashkohen ne imazhe rinore.

- Ma kujtove një histori interesante... - thote Arta me një ton që me vjen si dicka e pergjukur, por ngarkuar me një peshe që sapo ka filluar të rendojë, ndersa i shtrin krahët gjatë mbi tavolinën e saj e gati me mberrijnë mua.

Une rri i heshtur. E shoh. Thelle diku dua të zgjatem drejt saj ta prek por nuk është aspak, ose akoma, momenti. Tani dua ta le të vijë vetë drejt meje, dhe ajo vjen pa fole une fjale. Ul sytë ngadale, mbi duart e saj, tek duart e mia që janë afer duarve të saj, dhe me sheh me një veshtrim që s'është me thjeshtë kureshtje, por një lloj perfshirje, dhe fillon të flase.

- M'kujtohet një histori para disa viteve në një klasë, me dy student të ri. 20 vjeç kanë, në vit të dytë të dy se ishin një klasë. Djali i parë i gjat me flokë si të kalum anash kurse vajza me bluza të ngushta, flokë të gjatë, buzë të frymë si me i pas bërë me shiring. Ate ditë ishin të sigurt që janë vetëm po derën nuk e kishin mbyllë plotsisht.

Ndersa flet, Arta ngre dorën dhe me gishtat lehtë prek gurin e varur në qafe, që bie mes gjinjve të saj. Gjinjtë janë kisha për disa here tashmë por gurin se kisha vene re. Ajo ndjek levizjen instinktivisht. Gishti i saj përshkon lehtë atë zonë ndarese të gjoksit, si padashje, por si të donte të më tregonte saktësisht se ku i ka ndjesitë në këto momente. Dhe dora e rrit atë pak më shumë sec duhet, për të treguar ndjesitë e sakta, kurse buzë i levizin ngadale teksa flet e sytë, mbi buzë e mia sikur po më deqjon ndersa vazhdon të flase vetë:

- Nuk jua bërë, vazhdon ajo. - Vëc ndenja i veshtrua.

Une nuk leviz. Në vend që ta ndërpres, përqendrohem në çdo mikrodetaq; si i shtrëqon gjunjtë njëri mbi tjetrin, si i ndryshon zëri pak kur thote fjalën "i veshtrua", si fryma i thellohet kur kujton dhe si mendjen duket se e ka akoma të une, une që mendjen e kam tek ajo.

- Ajo ishte shumë provokuese, gati e shtrime si për mbi tavolinë. Ftyrën e këthime ka librat, një dorë në fletore e një dorë në faqe në buzë me kry

mbeshtetun. Kurse ai rrinte mas saj. Gati siper. Dhe as nuk ishin lakuriq – por me rroba te lehta per te leviz lirshem. Kurse ai i kishte ul pantallonat gati ne gjunj, pa llogarit aspak ku esht, ajo me fustan permby vithe, tu leviz te dy me te njajtin ritem, pa fole pa leshu asnji tingull vec qetsi absolute.

Dhe vazhdon...

– Kishte naj moment, qe ajo sillej si e turpshme manej naj moment tjeter qe ajo shtrihej a ulej ne gjunj ne toke para tij, sikur me i ba reklam. Vithet i kishte te formume taman, pak tul por rrumbullake si pjeshk, aq e bukur u dukte sa isha ba gati me hy me e rreh shuplaka.

Ndersa pershkruan kete pjese, Arta zhytet pak ne karrigen e saj. Njeren dore e leshon mbi kofshe, pa e shtrenguar, thjesht e mban atje, sikur i kujtohet ngrohthesia e dikurshme dhe do ta leshoje diku ate zjarr. Gishtat i zgjat me kujdes, i rrotullon ne lekuren e saj dhe une nuk mund te mos e verej. Barku me shtrengohet. Kam dhe une ndjesite e mia duke e lidhe ate qe shoh me ate qe degjoj; skenat me miksohen ne mendje, ne cdo detaj qe rrefen duket ne mendjen time sikur jam une ai e eshte ajo – ajo.

Zeri i Artes tani eshte me i ngadalshem, me i lehte, me i bute njekohesisht. Ajo merr fryme thelle. Shikimi i saj nuk eshte me i lidhur me te tashmen. Ka mbetur ne nje klase bosh, ne nje drite te verdhe pasditeje, atje ku trupi dhe heshtja perzihen me ngushte se cdo ze. Zeri i saj nuk eshte me tregim – eshte rikthim, eshte perjetim.

– Ne fillim... ai ishte siper. Te dy te shtrire ne dysHEME, mbi nje xhakete qe duket se e kishin shtruper te mos u gervisht. Ajo me kembet paksa te hapuna, ai i shtrihej ngadale siper, me durt tu ja rreshqit nga supet deri ne bel.

Ndersa flet, gishti i saj pershkron gjoksin, pa e shtrenguar, thjesht duke ndjekur vijen e dekoltese si nje refleks qe nuk e ndal dot. Veshtrimin e ka te fiksuar te buza ime, por pa me pare drejtperdrejt.

- Ai u fut ngadale, me nje levizje te kontrollume, si te kishte frike ta lendonte. Por ajo e priti. Me kofshet qe i perqafoshin belin e tij, me nje dore qe i rrinte ne qafe dhe tjetra mbi shpine. Filluan te levizin bashke, por jo me nxitim - si te numeronin kohen permes levizjeve te belit secilit.

Une ndjej trupin tim qe pulson. Imazhet dhe skenat sme lene te perqendrohem me ne asgje qe ajo thote. S'ka asnje fjale qe po them, por cdo pjese e trupit tim po i flet. Dhe ajo vazhdon.

- Ai e shikonte drejt ne sy, por ajo e mbyllte here pas here shikimin - si te donte te mos shperqendrohej nga ndjesia. Ai here e kapte e rrotullonte pak nga beli, here e shtynte thelle me nje ritem te ngadalte por ngulcates. Cdo levizje... ishte sikur luten pa za, jam kenaq duke i pa, duke kujtu kohet e mia.

Arta kalon doren ne kofshen e saj, e ngadale, sikur po fshin nje kujtim qe e ngacmon ne lekure. Une i ndjek levizjet e gishtave te saj, dhe e ndjej veten qe jam ngurtesuar ne formen time me te plote. Ndersa shoqja vazhdon:

- Pastaj ajo e perqafoi ma fort dhe i tha dicka ne vesh. Ai u terhoq pak mrapa, ajo u kthye ngadale, u mbeshtet me gjunje dhe berryla ne dysHEME - doggy-style, por disi ndryshe, me kujtohet si me ken tu i pa sot... Te dy ne toke, te shtrim, pa drite vec ca hynte mes vijave perdeve, pa zhurme. Ai e mori prej mrapa, por krej lehte. Ishte si nje perulje. E shtynte ngadale, thelle, i shtrire siper saj, me gjoksin ngjitur mbi shpinen e saj tu ja ferku shpatullat...

Nderkohe qe po e degjoj, Arten e shoh drejt e ne sy. Veshtrimi i saj eshte i hapur. Gishtat e saj qendrojne mbi kofshe, pa levizur, si nje paralajmerim. Ajo flet me qete, me ngadale:

- Ajo shtrengonte gishtat ne dysHEME, por s'bante za. Ai e kafshonte ne qafe, ngjitun pas saj, dhe i peshperit' te dicka qe s'mund ta nigjoja. E njihte trupin e saj mire - levizte ashtu sikur kishte ndertu nje shtepi brenda saj. Koka i varej mbi shpatullen e saj, fryma e tij perhapej mbi

te. Dhe ajo... e mbante si vajz e fort.

Ajo me sheh tani, e ndalur. Syte i ka te lagesht nga emocioni e ngjajne te turbullt, por zeri i saj eshte i qarte.

- Kur ai ishte mrena saj si per here te fundit, ajo i vuri doren pas, mbi vithe, e kapi dhe e terhoqi ma thelle. Pa fjale. Vetem me nje ndjesi qe thoshte "kjo eshte e imja".

Frymemarrja ime eshte thelluar. Karin tim e ndjej te fryre, te gjalle, gati per te dale perjashta, per te shkyer copat e pantallonave. Kjo jo vetem fale historise ne background, por fale pamjes qe shoqja ime ka marre, kembekryq, e fjetur ne mimike dhe e gjalle pertej saj. Ajo e ndjen ndjesine time, mi lexon mendimet ne parehatine time, dhe per here te pare, eshte gati ta komentoje...

- E pashe si ai u derdh brenda saj. Dhe une... - ndalon, me sheh. - Une kam mendu shume per ate skene, sidomos kur ngacmohem nga ndonje bisede si kjo e sotmja.

Nje cast heshtje bie ne zyre. Vetem frymemarrjet tona degjohen. Dhe shikimet qe s'perplasen, por lidhen.

- Dhe sot, - vazhdon ajo me ze akoma me te ulet, - kur te shoh ty perballe... ndjej qe per here te pare... jam une ajo qe eshte me deren hapun.

Kujtimet

07.03.2024

Nje loje e rrezikshme pasioni, pas dyerve te mbyllura te zyres shkollore.

Arta e mban frymen edhe pak me gjate, ndersa qendrojme ne heshtje te dy bashke, pastaj ajo shikon nga dritarja sikur po e kerkon nje tjetër kujtim atje ne grumbullin e studente qe vrapojne neper oborr te godines. Nuk me sheh; nuk sheh prej meje, por sheh perjashta sikur po kerkon dicka atje ne rini. Flet dicka me ze te vogel, por nuk me flet mua – flet me zerin e brendshem qe mezi po e lejon te dale jashte.

– Me kujtove nji histori tjetër... – thote me nje ton qe me vjen si dicka e pergjumur, por ngarkuar me nje peshe qe sapo ka filluar te rendoje.

– Histori taman, i them – se ca me tregove nuk ishte historia jote. Une jam tu prit histori me profesora, – dhe i shkel syrin duke buzëqesh, qe ta kuptoje taman ku jemi. Une dua historine e saj; ndoshta aty do gjej shpjegimet e rinise dhe gjallerise qe rrezaton ne cdo ore te dites.

Ajo buzëqesh pak, sic e ben ajo qe vec harkon buzet si hene, dhe e nis rrefimin ngadale, si nje grua qe po e lejon veten te kthehet ne nje kohe ku nuk kishte fjale te medha, por kishte ndjenja qe lexoheshin ne cdo pershendetje a cokollate.

– Isha vec 21 vjec. Ai ishte mosha jote sot. I gjat, serioz dhe i permajtun; fiks ai djali qe vajzat e pelqejne por nuk e shohin shum se e din qe nuk ua var. Fytyren e kishte te qete, por syte... syte me ndjeknin ne cdo korridor sa here kalosha buz tij. Dhe une... un doja qe ato shikime te mos ndaleshin kurre.

Une e vezhgoj e ndjek me sy sic me tha ajo. E ajo ka zbutur frymemarrjen. Nje dore i qendron mbi gjoks, tjetra mbi kofshe sic e kishte. Dhe zeri i saj ka marre nje intonacion qe me ben te me ngrihen qimet ne qafe; provokuese dhe ftuese sic po behet.

– Nje dite me kerkoi me nej te zyra tij mas oreve. Dhe un kisha ndjenja te perzime: sikur doja te ikja, tja mbathja prej cdo godine e te strukesha ne shtepi te librat e mi por kembet me cun ne zyren e tij ne fund te korridorit. Shkova e ula te karrigia perballe tavolines sic me

tha ai vet. Kurse ai ishte ne kemb. Me pa per disa sekonda pa fol.
Pastaj mu afrua prej mrapa.

Ndersa rrefehet, Arta mbyll syte per nje cast, si per ta pare me qarte ate qe ndodhi ate moment, si per ta kujtuar jo vetem si memorie por si ndjesi.

- Mi vendosi durt mbi shpatulla, dhe nuk bani asgja per disa sekonda. Thjesht ndenji aty dhe me preku. Por une ndjeva si m'u nxe gjaku e mu ba mishi me pupriza. Ai e dinte qe do prisja e do rrija aty. Zerin e kishte te ulet, dhe pas nje momenti me tha... "Ti je studente shembullore. Por ka akoma nevojë per permiresim."

Ne kete moment me sheh ne sy, si te doje te shoh si reagoj. Une rri ne heshtje, por po digjem. Ajo i con syte serish nga dritarja dhe vazhdon...

- Pastaj m'u afrua ma shume. U perkul dhe me perkedheli floket, ngadale, me terhoqi koken pak nga pas, si per te me ba te shikoja nelt. :Ti do te me shikosh ne sy kur te te flas", me tha. Dhe une e bana. Ai me kishte ne dor ne ato momente, plus qe isha te zyra e tij e sdo guxosha me ba asgja. Plus qe as nuk disha si me reagu.

Ndersa flet, Arta i ve gishtat mbi qafe, duket se aty ku ajo ishte kapur ate dite. E pershkron lekuren e vet si te ndiente ende ate dore burrerore qe e drejtonte para shume vitesh ne zyre.

- Me kapi per qafe dhe me ngriti. Pastaj me kapi per beli, dhe s'tha asgja per nje moment. Thjesht me shtyu drejt tavolines, e uli pantallonat, dhe e vendosi gjan pas meje. Une s'leviza. Kisha frike me leviz se sdisha si po dukem. Por e doja at gja shum.

Ajo flet pa frike tani. Rrefimi i saj eshte i nxehte, por i permbajtur si nje zjarr qe digjet ngadale. Ndersa truri im eshte pushtuar nga skena trupash e pozicionesh, si ne fantazite e mia jo te ralla kur e shoh.

- E ndieja karin e tij qe me shtyhej permes rrobave, sikur donte me depertu me forc permrena. Por ai nuk ngutej, deren e kishte mbyll dhe e kishte marr me qetesi, duke me pa edhe mu qe sdija me ba reagime. Ma ngriti ngadale fundin, e me perkedheli bythen. Jo me afsh, por me vemendje si profesor. Gishtat e tij me rrotulloheshin rreth mollaqeve te bythes, me shtrengonin me kujdes, me ledhatonin, si per tme thane: "Ti me perket mua per kete ore".

Une marr fryme thelle teksa e degjoj. Arta e ndjen kete dhe nuk ndalet. Madje, me shikon sakesisht ne buze ndersa flet, jo qe une te reagoj por qe te mos guxoj te bej ze.

- Kur e hoqi karin nga pantallonat, e ferkoi lehte te lekura jeme. Pashe ne mur qe kishte var nje pasqyre. Ai me shihte ftyren te pasqyra. Mu mkapi turpi ma shum at moment. Por ai me tha: "Shikoje veten, sa e bukur dukesh kur kenaqesh." Dhe une e shikoja pasqyren, ftyren teme te lumturume, te mbushun, dhe me pelqente cdo sekonde.

- Dhe... ?

- Dhe pastaj u perkul mbi shpinen tame. Me kapi per flokesh, ma terhoqi koken pak pas sikur me kishte inat, duke me thane ne vesh: "Ti nuk je vetem studente. Ti je nje grua e deshirueshme." Dhe ma shtynte ngadale mrena. Fillimisht me kujdes, pastaj ma thelle. Thelle sa t'ma hiqte frymen sic me hoqi edhe turpin.

Ndersa flet, gishti i saj kalon lehte mbi barkun e vet. Une nuk mund te mos ndiej si pulson trupi im. Ajo me veshtron drejt; njesoj po i pelqen edhe asaj gjithcka po me ben mua.

- Me kishte kap per fyti dhe ma mbante doren me forc. Jo per tme lendu, por me me ba me ndje se e kisha dorezu veten. Me shtrengonte paksa kur e ndiente qe me afrohet. Ai ma perserit' te, gjithmone ne te njejten menyre: "Ti do te jesh shembull per te gjitha. Por une do te jem i vetmi qe te di keshtu." Dhe vazhdonte me shtynte ashtu fort, mbeshtetun mbi tavoline. Te dyja durt mi kishte kalu rreth trupit, ne

bark ne gjoks, duke me shtrengu fort, duke me fol gjana ne vesh derisa ma derdhi mrena. Pastaj me perqafoi prej mrama. Pa u terheq. Dhe pa me puth. Thjesht me mbajti ashtu, per disa minuta. Si te me ruante mrena vetes. Sikur po prit'te me ra zilja.

Pastaj Artta buzeqesh me nje hije te thelle dhe shton:

- U veshja ngadale. U ktheva, hapa deren qe kishim mbyll. Dhe dola. Te nesermen, me pershendeti ne korridor si te mos kishte ndodh asgja. Por une... une e ndieja hala mrena...
- Prit prit... Ta derdhi mrena po thua?

Ajo me sheh. Dhe me thote me ze te ulet:

- Shhh, esht hala dera hap...

Notat

07.03.2024

Heshtja e klases dhe deshirat e fshehta shnderrojne cdo levizje ne nje loje te ndaluar.

Ngrihem ngadale dhe e mbyll deren, me kujdes, pa asnje zhurme. Jo sepse ka njeri ne korridor, por sepse ajo nxehtesi qe kemi krijuar ne zyre, nuk duhet te dale jashte. Dhe e ndiej pas shpine veshtrimin e Artes qe me ndjek. E di qe me mat me sy, cdo pjese. Dhe kur kthehem, ajo rri akoma e mbeshtetur ne karrige, me kembet njera siper tjetres, por dora i shtrengohet pak mbi kofshe – sikur do te jape sinjal se uji po zien tashme.

– Kam pas dhe un një histori si kjo, – i them, i qete, por me qellim te qarte.

Ajo ngrit vetullen paksa, pa buzeqeshur krejt por pakes sic di vete ta beje gjithmone per te shprehur me shume se flet;

– Me një pedagoge?

– Po, i them. – Jona. E vogel, me trup te mbledhun. Gjinj te bute. Bythe qe rri sikur kerkon te preket... E din cila esht?

Arta nuk flet per një moment. Por stilolapsi qe kishte ne dore me pare, tani nuk ekziston me ne duart e saj. Ajo me degjon, dhe nuk me nderpret. Sepse Jonen e ka pase nxenese vete ne master.

– Me kishte thirr ne zyr me e ndihmu me korigju disa teste. Thoshte qe si nxens i shkelqym, mund ti hidhja një sy testeve qe kishin ba ata qe kisha ne klas. Ironike, se ne provimin e funit ajo me kishte vendos pese. Po kur ja permenda, qeshi. Mtha se kishte ngatrru emrin me nxitim. Po me menyren si e tha... nuk kishte faj. Sigurisht qe do ma ngatrronte emrin.

Ne kete moment, shikimi i Artes bie një cast mbi buzet e mia, pastaj me kthehet ne sy. Me thote pa fjale: “Vazhdo”...

– U ula afer saj, vazhdoj une, – shume afer. Tavolina ishte e ngarkume e mbushun plot me letra. Ajri i nxehte. Ajo me bluze te bardhe, floket kacurrela, pak e lagun ne qafe a thu se kishte harru me u fshi. I thashe qe një test nuk ishte gabim, se e kishte ba me te kuqe. Ajo ngulte kembe qe esht gabim. Nejse, tu u mundu me u sqaru ashtu me

fjal, e putha ne krah. E kishte bluzen pak te hapun dhe e putha si me dasht me i than “pusho”.

Shikimi i Artes ngushtohet pak. Gishtat i ka mbi kofshen e saj te djathte, por tani levizin ngadale, sikur pa vetedije, sikur duan te mbajne mend vendin ku eshte puthur nje tjetër here. Une vazhdoj.
- Ajo nuk u largua hic. Vetem buzqeshi dhe me pa. Dhe mtha me ze te ulet: “Mos e ban, nese nuk din si esht vazhdimi...”

Arta nuk reagon me fjale. Por pozicioni i saj ndryshon: nuk eshte me thjesht mbeshtetur - eshte perkulur pak perpara, si nje trup qe do te degjoje me shume, por nuk guxon te kerkoje me ze.

- E kapa per beli. E ngrita mbi tavoline. M’i dha vete duart, e lirshme krejt, sikur nuk ishim per her te par. Me puthi fort, pa gjuh, por thash ma mori buzen krejt. Dhe bluza iu hap, sikur ju hap vete. Iu dukte njeri gji. Jo i madh, por i bute. Iu afrova ja mora ne goje dhe e thitha lehte. Ishte si te pije ujin kur ke tan zhegun pa pi nji pik. Ajo dridhej pak. Mbante frymen me zor. Me thoshte: “Kujdes...”

Shikimi i Artes tani eshte i fiksuar te fytyra ime. Frymemarrja i eshte thelluar. Doren nuk e ka me mbi kofshe - tani eshte e mbledhur ne preher, si te kishte frike nga vetvetja. Dhe une vazhdoj...

- Zbrita me poshte. Ia zbertheva pantallonat dhe tentova me ja ul posht avash. Nuk kishte te brendshme hic, a thu se kishte ardh gati. Ne fakt kishte ardh vec per nota, por un e mora si shenj se kishte ardhur e vendosun. I putha barkun, kofshet, e bana me u dridh. Kur papritmas kerceu nga tavolina dhe i hoqi vete pantallonat, dhe u ul prape te vendi saj vecse tash me trupin e zbulum, e kuptova qe kjo nuk ishte enderr. Ishte tu ndodh me taman.

Dhe vazhdoj...

- Kari me ishte cu komplet dhe e nxorra e drejtova prej saj e ja afrova, pak edhe i pasigurt si po sillet. Por ajo nuk ma dha direkt. Nuk me la

te futesha menjehere mrena. Sme lejonte as me e prek a me e lag me e zbut pak. U ul serish ne tavoline, me kembet pak te hapuna dhe mi solli rreth belit. Normal, ju afrova e putha ne qafe, ne gjoks, dhe po i levizja doren poshte derisa ma kapi e ma ndaloj. "Prit, dhe me drejtoi me uli perballe saj ne tavolin se ajo kaloi e perkulun gati ne gjunje para meje.

Ne kete moment, Arta ka ndryshuar qendrim. Nuk eshte me pasive. Shikimi i saj eshte me i forte, me i drejtperdrejte. I ka gishtat e mbledhur ne preher, por te tendosur. Frymemarrja i eshte bere me e shkurter. Dhe syte i ka fiksuar mbi fytyren time.

- Mi terhoqi pantallonat edhe pak. Pa fjale dhe ndonjiher me shihte n'sy. Me pa ma mire ater. Dhe ma mori ne dore. Ishte hera e pare qe dikush ma kapte ashtu, per her te par me aq adhurim. Durt e saj te vogla... gati nuk arrishin me e perfshi komplet gjan ketu. Ma shtrengonte me kujdes, skur kishte frik, nga rranja deri ne maje, si me ken tu qetsu e jo tu nxit.

Ne kete moment, Arta nderhyn. Zeri i saj eshte i qete, por i ngrohte. Ka kuriozitet te permbajtur, si dikush qe po e kap emocionin me kujdes ne gishta, per te mos u djege.

- Ajo... i kishte duart e vogla? - me pyet, pa me pare drejt ne sy, sikur zbuloi dicka ne kete detaj te parendesishem, por duke e leshuar pyetjen ne ajer si nje domethenie qe i rendon vete.

E shikoj. Dhe buzeqesh.

- Po. Te vogla si femi. Por te ngrohta, te buta, dhe sa mir i levizte.

Arta ngre pak koken, me sheh ne buze. Nuk flet me. Por pozicioni i saj ne karrige ndryshon. Nje kembe i rreshqet pak anash, dhe dora qe kishte ne preher, tani ndodhet mbi kofshe, me gishta qe levizin ngadale.

- Ajo ma perkedhelte me kujdes. S'me shikonte gjithmone ne sy. Here

me shikonte poshte, here ne fytyre, por ndjesia ishte, e habitun si te me shihte per here te pare. Ma ngrohte me frymen e saj, ma lepinte majen, pastaj e fshinte me gishta, te njome nga peshtyma. E bante si ritual, si te me kishte dashur per vite.

Une e ndjej Arten qe nuk eshte me vetem degjuese. Po jeton brenda cdo fjale qe them. Dhe kur i them qe “ishte perkedhelja ma e ngadalte qe kam ndje ndonjeher”... ajo rreshqet me gishta ne pjesen e brendshme te kofshes, si te kerkonte te perfytyronte cfare do te ndjente ajo vete, nese do te ishte ajo qe do ta bente kete levizje mbi mua. Dhe une vazhdoj...

- Ne sekonda, kerceu u shtrengua mbi tavolin. Me perqafoi me kemb. Dhe me futi brenda. Dhe e tha ne vesh: “E di qe e ke dasht ket gja sa here me sheh ne klase”. Dhe ishte e vertet. E mora ngadal, por thelle., ja cova deri ne fund. Shihja fytyren e saj, syte qe i mbylleshin sa here qe e godisja ma fort. E shihja me buze qe mezi i qendronin te mbyllura. Sic po te shoh edhe ty tani...

Ne kete moment, Arta i lag lehte buzet. Nuk flet. Syte i ka ngrohur; jane sy qe nuk kerkojne me sqarim, por zgjidhje.

- Kur me ndjeu qe po e mbushja me fryme plot, me tha: “Jepi, me lyj krejt”. Dhe e bana. Ia derdha mbi bark. Ajo mori disa flete te bardha nga provimet dhe, i perdori e u pastru.

Pauze. Heshtje. Vetem frymemarrjet tona degjohen ne keto momente. Arta ul syte vetem per nje sekonde. Kur i ngre serish, me shikon drejt. Dora i shkon mbi kofshe, pastaj mbi gjoks, por nuk e kupton qe po preket. Por e kuptoj une. Kurse ajo vazhdon te flase;

- Dhe tani, me thote ajo, shume qete, - po me tregon keto detaje... pse? Qe te na cosh ne nje tavolin tjeter?

Une s’them asgje. Vetem e shikoj. Sepse ne shikimin tim ka nje pergjigje me te gjate se cdo fjali qe mund te them.

Pertej Plazhit

07.03.2024

Nje rrefim i fshehte dhe i ndezur, ku deshira dhe fantazia takohen, me fjale te buta, me shikime te turpshme, por me prekje te nxehta.

Dera e zyres vazhdon te jete e mbyllur. Jashte zyres eshte qetesi, vetem zhurma e lehte e korridorit qe ndonjehere ndizet e shuhet si fryme prej se largu; asnje take nuk degjohet ta preki. Brenda, eshte tjetër bote: ajri me duket me i ngrohte, me i dendur, sikur cdo frymemarrje bart nje levizje te fshehte dhe shpesh ndihem si ne kurth e nuk di cfare levizje te ndjek.

Arta eshte ulur ne tavoline, me ato kembet e kryqezuara si gjithmone, por sot ka dicka ndryshe qe prej fillimit. Duart i con te qendrueshme mbi tavoline, duke me degjuar, dhe me therret me ate tonin e qete qe duket i pafajshem, por e di sa helm e mjalte ka brenda:

- Hajde, ulu pak ketu buze meje.

Ka nje karrige bosh, afer saj, dhe une ulem. Shpinen e ndiej qe me rendon, sikur dera pas meje te ishte bere nje mur qe me mbyllte ketu, me te. Pa zhurme. Pa dalje. Vetem ajo.

Dora e saj gjen doren time mbi tavoline - qe i shkon afer por nuk e prek. Dhe me prek vete, lehte, pa ngut. Si gjithmone, s'eshte as shtrengim, as terheqje - eshte nje kontakt qe thote: "Rri ketu, mos me ik". Ose te pakten keshtu me duket mua.

Me sheh drejt ne sy; ne te saj ka nje shndritje qe nuk e fsheh dot.

- Ke ndonje histori te re per te me treguar? - me pyet.

Zeri i saj eshte me i ulet se zakonisht, i bute, por me nje thirrje qe me ngacmon ne mish.

E di qe pret dicka. Dhe une buzqesh pak, e le doren poshte se saj, ndiej ngrohtesine. Histori kam plot, ndoshta ajo pret dicka tjetër prej meje por me pelqen kjo loje, do ta le deri ne fund qe ta beje vete levizjen e pare. Une i ardha ketu.

- Po, - i them ngadale, - kete vere kam pas nji gja... dicka krejt ndryshe.

- Hajde, - thote ajo, duke u perkulur pak drejt meje. - Me trego.

Dhe me sheh ne sy. Une nis i tregoj.

- Ishte vere. Ne plazh. Ajo... Greta. Zysha e matematikes.

Arta rrotullon vetullen me ate shprehjen e saj qe me vret me shume se cdo fjale.

- Greta... - perserit emrin, sikur po e shijon ne gjuhe. A ndoshta sikur po i djeg. - E kam pas ne master. Ajo esht edhe ma e re se ti. Por zysh.

- Po, - i them, duke buzeqeshur. - Ma e re dhe e martume. E takova rastsisht. Ishte me familjen at'nate. Burri, femijet. U pame dhe thjesht u pershnetme. Por syte nuk i kishte si te nji gruje qe e ka merdhy rutina. I kishte si te nji vajze te re qe don me eksploru bote.

Arta leshon doren mbi doren time, pa e hequr.

- E di mire ca thua, - peshperit. - Greten e njoh, grua jam vet. Manej?

- Manej, - vazhdoj, - po at'nate, e pashe prap. Ishte ul me goten ne dore, me rop por pak si anash. Dehsa me i qeras por ishin shum njerz e nuk bana skena. Ajo nuk foli hic, vec me pa dhe disi me pershneti me sy.

Arta me shikon drejt, fytyra i eshte zbutur, fryma i ka ndryshuar.

- Po nuk mbaroi me kaq, - thote. - E di qe jo.

- Jo, nuk mbaroi. Te nesermen, u ktheva prape. Jo per plazh, - buzeqesh pak, e shikoj ne sy. - Por per Greten.

Ajo me perhumbet me shikim.

- Sa i qarte, - peshperit. - Shkove per te, jo per ujin.

- Po un te uji nuk shkoj, vec ne klube dhe deri te rana. Dhe ate nate, ajo u shkeput. Nga burri, nga njerezit me te cilet me te ishte dhe erdhi te makina jeme.

Arta me shtrengon doren me fort, pa e kuptuar.

- Ne makine? - me pyet, me syte qe i shndrisin.

Une marr fryme thelle dhe e sjell skenen para syve te saj.

- Ishte bajagi von at nate. Makinen e kisha parku pak ma nej nga zhurma e plazhit, aty ku dritat binin shum leht dhe vec hana i jepte drit rruges. Kur Greta u fut brenda, era e saj e trupit te lagun nga plazhi me perplasi, a thu sa kishte dal prej ujit. I kishte heq ne fakt rrobat e plazhit, dhe ishte vesh me nji fustan te holl veror qe i rreshqit' te leht mbi kofsh.

Dhe vazhdoj...

- U ul buz meje pa than asnji fjale, fryma e nxeht, si me pas vrapi tu i ik dikujt. I pash syt, pak e trazume, plot me deshira dhe frike. Ja vuna doren te qafa me e qetsu pak, ja dallova si ju drillte pulsi. Nuk folme hic vec ju afrova e putha ne buze; ua, a thu se kishim prit prej vitesh. Ishte e thame. Puthja jeme tan lang a ngut, u prit me zjarr te fshehun prej saj.

Arta me shikon ne sy. Une vazhdoj...

- Edhe durt e saj maneje me gjeten shpejt, tu me shetit neper trup, mi coi te beli dhe mu ndalen aty. Un ja cova doren posht fustanit, kofsh e ngrohta, te buta, tu i hape pak. Maneje ma shtrengoi doren me kofsh si me pas frike qe po ja heqi, dhe per nje moment u terhoq pak. "Nuk munem", me peshpertit ne qafe, me za te thym. Por buzt nuk ju ndalen aty. U kthye serish, ma kapi byzen dhamb, ma thithi gjuhen sikur me njeh prej shum vitesh, dhe ma coi doren te kari se e pau ashtu ne terr qe dicka po rritet. Nuk me shikonte ne sy asnji here, vec e fshehte koken te qafa jeme se dicka e turpronte, nuk donte me e pa veten ne at' situate ndoshta.

Arta tashme eshte akoma me e fokusuar. Admirimin qe ka pase per Greten nuk ma mohon, por nuk e kuptoj a eshte e vertete apo po ben lojera xhelozie. Une nderkohe vazhdoj rrefimin...

- Nderkoh qe ishim tu u perqafu qafe me qafe, doren ma coi mbi tuta,

dhe me shtrengoi. Un i lash një pasthirm që ta kuptonte se gjaja po shkon taman, ajo kuptoi drejt dhe pa e cu krytin ma futi doren nën tuta. Nuk vonoi ma nxorri jashtë; dhe a din si u dridh, sikur u tremb, por mbylli syt me besim se vec prekja e asaj gjane të mrekullueshme i shkund cdo frik. E mori në dore, ngadal, sikur nuk dinte a duhet apo si bahet, pastaj filloi me e ferku ma shpejt tu e shtrengu. Frymen ma lshonte në qaf si me ken tu u perplas, fustani i ishte ngrit mbi kofsh, dhe un e largova pak duke e ledhatu në flok e duke e puth, duke i than mos me ndalu. Manej u perkul, masi me perqafoi ma shumë dhe me kafshoi në qaf pa me pa n'sy anji here. Dora filloi me ju lag të karrim, me ju ngroh, si një rrefim që po e bante vec për mu. Trupi i dridhej, sikur e kishte me nxitim, por edhe sikur donte me ec avash.

– Pse nuk bate seks?, me pyet Arta si me habi, aq sa se kuptoj sa të singerte e ka pyetjen.

– Jo, nuk bam. Por u puthme, u prekme, u kafshme si dy njerz që i kishte marr malli për një cast të ndalum. Ajo u ul pran meje me hodhi trupin mi shpatull, durt që mi la posht gjith kohen. E ndieja si dridhej e strukej të qafa jeme. Un i prekja kofsht, barkun, i puthja qafen aq sa kishte të zbulume por ajo... ajo s'mund ndalej aspak. Donte me shku në fund, nderkoh që kishte dhe frik.

Arta me shikon, skenen e ka krejtesisht të qarte dhe duket sikur po e perjeton. Fryme e saj i ngjitet në fyt. Dhe me nxit me shumë kur me pyet:

– Dhe?!

– Dhe, – vazhdoj une. – Dhe nuk po ndalonte. Do me conte deri në fund. Aty buz makines, pa zhurm, pa drita, por me gjith dëshiren që kishte mbajt permrena, dhe i iku turpi e po me shihte cdo detaj sikur donte të me fiksonte cdo muskul, cdo frymemarrje.

Në zyrë ka pak heshtje. Degjohet vetëm ora e vogël në mur. Dora e Arta-s është akoma mbi timen, sme ka leshuar asnjë moment por ndonjëhere edhe me shtrengon ndersa une flas. Fryma e saj është me e shpeshtë. Ajo me sheh drejt, e ndjej si me kafshon me sy.

- Dhe?! - pyet serish por me nje ze qe vjen si me i ngjirur, - si ishte? Si shijon ta bash ne fshehtesi, me nje grua te ndalume, aty buze makines tane?

E shoh. Dhe buzeqesh.

- Eshte, si te vjedhesh fruta te mira nga kopshti i huj, qe te duken kaq te mira sikur askush tjeter nuk gjinden.

Arta e leshon doren nga e imja, por vetem qe ta vendose perseri mbi te, me gishtat qe ferkojne lehte, si nje thirrje qe nuk guxon te behet fjale. Dhe une e di: ajo nuk do me teper, jo tani, jo ketu. Por brenda saj, fjala ime i ka ndezur zjarrin qe s'mbyllet lehte.

Dera mbetet e mbyllur. Ora ecen. Dhe une e ndjej qe Arta nuk po pyet thjesht nga kureshtja. Ajo po kerkon nje shije qe nuk e ka provuar vete, por qe do ta dije - deri ne detajin me te vogel.

- Ma trego dhe nji her, - me thote, me afer tani, zeri i saj si nje peshperitje. - A te prishi me dor? Mos mi kurse k'to detaje se vet e fillove. - me ngacmon.

Une e shoh drejt, dhe heshtja ime eshte me e nxehte se cdo fjali, duke ja perserite dhe nje here me detaje gjithcka ndodhi; ndersa ajo me sheh ne buze tek i flas e doren e mban mbi timen... Dhe nuk flet. Vetem me sheh drejt, syte e saj te gjalle dhe te nxehur flasin me shume se cdo fjale qe mund te thote permby timen. Ajo leviz ngadale, afron doren mbi krahun tim, sikur do te shikoje neper cdo nerv, cdo puls. Fryma i eshte bere e shpejte, me duket sikur deshira e saj digjet brenda.

- Mmm... - peshperit ajo, duke u perkule pak me prane. - Ma trego cdo sekond, - thote, zeri i saj i ulet, i dridhur pak, por plot nxitje. - Si ndjeje doren e saj, si ishte... gjithcka.

Une buzeqesh, e di qe ajo nuk do ta lere kete pa e shijuar cdo detaj ne imagjinate. Ajo afron ftyren dhe me prek lehte buzën me gishta, si te

me provokoje te flas me shume. cdo fjale ime e ndez, cdo rrefim i ri e ben te dridhet.

- Dhe... - vazhdoi ajo, duke i mbajtur syte te fiksuar mbi te miat, - a ndjeve ate adrenalinen finale apo jo?

- Po, - i them, - dhe ishte e pabesueshme. Fryma e saj, durt, cdo gja... Un ndihesha sikur cdo sekonde do shpertheja. Kur mpa fytyren, kur mpa sa pran isha, me shtrengoi edhe ma fort, me nji vendosmeri qe me la pa fryme, taman si pedagoge. Un mbyta ne at cast, duke u shfryr ne doren e saj te vogel, qe njerer e mbushi e me tjetren ndaloi presionin, ndersa un perkulesha e ajo me puthte ne qafe dhe me peshperit' te me za fituesit: "keshtu t'kam imagjinu". Dhe mbeti aty, koken mbi supin tem, durt te bame pis, dhe une e memorizova at moment per tmos e harru kurr.

Arta e fshin paksa buzen me gishta, mban shprehje te cuditshme ne fytyre, nje perzierje mallengjimi dhe epshi te fshehur. Mbeshtetet pak mbi karrige, afron kemben prane meje sikur shtrihet, dhe me le te kuptoj se deshiron se i pelqejne keto ndjesi.

- Shih, - thote, - kjo eshte edhe arsyeja pse je kaq special... kur flet, e ndjej gjithcka thua...

Nata e turpit dhe epshit

07.03.2024

Nje nate e nxehte ne plazh, temperature ne trup dhe ne ajer. Artta meson artin e rrefimit emocional.

- Mbaj mend një gjë të ngjashme në fillim të universitetit, - më thotë Arta, më sytë e nderur shumë e të hapur pak. - Isha e re krejt, shumë gjana nuk i disha. Në ishim në plazh atë natë me grupin. Në grup kënaqen unë e Ambra, që kënaqeshin mirë dhe Mandi e Loni. Mandi e Loni ishin kushrinj dhe shumë të ngjashëm si tipa dhe si pamje.

- Spo kanë edhe shumë rendesi këta cunat, i them me ngacmim. - më shumë du më ditë për ju, - i them duke u prekur doren.

- Për ne, mua dhe Ambren?

- Për ty, në fakt. He më trego sa e marr kënaqen e re...

Ajo terheq doren e saj, i largon sytë nga unë dhe rikthehet në kujtimet e saja...

- U ulmë në ran, të kater të qesh, kishim marr pije. Era e ujit na përpaste flokë që s'ishin thë hala, dielli të na ngroh trupat, unë skam kënaqen dhe shumë e zhvillime por i kisha mbush deri diku sutjenat. Nejse, Loni po më shihte tan kohën në fakt. Kërkohet të më vë në siklet por edhe më pëlqet, më tan atë femër në plazh, ai të pa mu...

Unë ndiej pak xhelozë. Nuk është xhelozë dashurie, por xhelozë burrërore ndaj çdo konkurrenti që merr një çmim për të cilin ti edhe s'konkuruar, por mund të kishe marrë.

- Ai..., - vazhdon Arta duke më parë drejt tashmë, edhe pse s'jam i sigurtë nëse e ka mendjen në mua, - nuk fliste. Por shikimi i atij djalit më ndjente krejt, sikur dote më thanë dicka, një gjë që e ka pas kaher në mend. Ishte bërë pak ftohtë sikur e kujtoj, - vazhdoj ajo duke u perkulë pak për më. - por dhe një lloj euforie që nuk di të shpjegoj. Ngrohësia e tij, durtë që më preken, buztë që kërkohet por nuk dishin hala rrugën, më banen më u ndje e gjallë në një mënyrë që nuk e kisha provuar kurrë më parë. Era e detit, tingujt e dallgëve, hana që kishte filluar më leshu rreze përreth, e banin çdo detaj të duket i gjallë.

Mënyra si ajo shprehet, mimikat në fytyrë, duart që lëviz dhe më prekin, tashmë më ka bërë deshmitar real të asaj historie.

- Dhe manej?, e pyes ndadale.

- Manej me puthi ne qafe dhe fillume me u prek me u ndje pa dit me u ndal. Ishte nji deshira ma e gjat se dita, ndodhta e gjat sa koha jon e njohjes. Ai me perqafonte, me shtrengonte, dhe ndjeva cdo fjale qe skishte arrite me ma thane me za.

Une e shikoj dhe ndihem sikur cdo pulsime i saj perplasht ne mua. Nuk ka nevoje te me preki me sic po e ben me dore; historia e saj po me ndez, po me ben te ndiej gjithcka qe ajo pershkruan. Cdo fjale e saj dhe cdo fryme eshte e ngrohsh. Une buzeqesh lehte duke e pare, per ti nenkuptuar qe po e kuptoj.

- Dhe ca ndodhi ma nejt?

- At'nat, - vazhdon ajo, qe kishim dal per pije, masi provume dhe pak ushqim e pime prape, ishim tu kalu krejt mir deri Loni, si me ken jo dejshe por ne qejf, me tha se i pelqe. - Ajo ndalet pak, rimbushet me fryme, shfryn pak... - Hmmm, nuk mujta me e besu. Nuk e pritsha, shok per kaq koh. Por ai ishte i singert.

- Interesant... Dhe?

- Dhe nejtme ashtu ne heshtje per pak, tu ndje eren e nates dhe tingujt e valeve qe goditshin bregun. Dhe si pa e kuptu, papritmas, perfundume tek shtepia e tij. Ata kan pas nje shtepi afer plazhit qe per 2 minuta mbrishte nkamb. Shkume ne shpi, askush aty, pak frik por dhe jo, pak turp por dhe jo, por kuriozitet shum, se kisha idene ca na pret. Por kam ba dashni me te deri mas mesnate, dhe ai e kishte per her te par. U mrekullu krejt mas meje.

- Bat dashni kshtu, direkt? Paski ken tap..., - i reagoj une me humor por edhe me besdi se po me nxjerr nga mood-i. - Dhe per her te par 40 vjec?

- Po jo krejt keshtu dhe jo 40 vjec se nuk ndodhi por dje por ne master, - justifikohet Arta, duke buzeqesh lehte, dhe tani sikur do ti

jape tjetër ngjyrim historise. – Kur mbërritme të shtëpia Lonit, atmosferë ishte e ngrohtë. Ne kishim disa net të shkuar të plazhit, përnate dhe tashmë ishim të nxehtë. Shtëpinë e kishte të madhe, të rehatshme, divanë të mëdhenj të dhoma dhe të butë me të lanë mundsi pafund për pozicione dhe intimitet njëkohsisht.

Arta ndihet pak e turpshme teksa me rrefen. Ose ndoshta jo me turp, por me emocion. Ose ndoshta as emocion, por dëshirë për të përjetuar seriozisht ndjesi të tilla. Sikur i mungojnë ndjesi të tilla; ndjesi të eksperimentit, të zbulimit, ndjesi të pafajësisë. Sytë i dridhen ndërsa flet, por unë e shoh zjarrin që ka në të.

– Nuk e di a duhet, i thashe Lonit. Dhe po i maja durt në fytyrë se qejf kisha por dhe turp e dilemë. Nuk ka problem, më tha Loni, më atë zanin e tij të pafajshëm, ban thjeshtë që dëshiron, më thoshte. Dhe filloi më mu afru ngadal. Aty më dha puthjen e parë tonen, shumë të avash por ishte bërë zjerr, edhe temperatura. Më pati puthur dhe të plazhit, Tu më puth ngadal dhe unë fillova më u dridh krejt. Unë të leviz kadal, butë, më pasion dhe nuk dosha që më vrapu për të. Ai më vendoste durt në bel, apo se kam pas belin të holl atëherë sa një kanace; tu më vu durt tu më tërheq, dhe unë një moment sdi që për të po ju hodha sipër e rëmë në divan. Shyqyr, divani i butë dhe i sigurt, më mbajti.

Unë ndërkohe kam heshte. Lonin nuk e njoh por e kam të qartë fytyrën e atij djali tashmë; në këtë moment madje mund të bëj edhe një resumé sa për të keq është. Arta ndërkohe se ka idenë që po më mëndoj unë dhe vazhdon rrefimin e saj:

– U shtrime në divan, në ishim hala më veshjet e plazhit dhe për një sekondë u bëmë krejt nudo...

– Ka kënd dhe kënaqësi atëherë, e ndërpres unë, – që seksi më u bë vec nudo.

– Nuk jam aq e lashtë jo, më kthen. Prit e njëjti që ndodhi. Unë isha bërë uj. Sdi që më vinte tanë atëherë. U shtrina ngadal më Lonin si e

terhoqa pak dhe hap-e-myll syt, u fut mrena meje ashtu pozicion misionar. Sja kisha vu re kurre sa e kishte. Durt i mbante te kryti jem anash, e un tu u shtrengu nen te, duke mu dridh cdo centimeter trupit nga pasioni po e po por dhe nga turpi e frika se po vjen kush e na gjen ashtu. Tana dritat ndezun si me ken koncert. Per nji moment mbylla syt, tu shtrengu buzt qe me dridheshin, dhe jam e sigurt qe dhe Loni e mori ket mesazh, derisa duket u lodh, u terhoq, me vuni durt ne ije dhe me rrotulloi me ktheu ne doggie. Aty cdo gja mori tjeter rrjedh e ndjesi, u pershtatme si binjak dhe durt qe mi vendoste mbi ije, tu me shtyp fort por ne sinkron, me pelqente kontrolli qe kishte marre. Cdo prekje, cdo shtrengim, cdo shpull qe me jepte mrapa, u dukte si nji moment i pafundem por qe kisha frike se do mbarojn shpejt.

- ...

- "Ah", peshperita une nji moment. Por Loni e kuptonte qe ofshamat e mia nuk ishin shenja ndalese por kerkonin ma shume presion. Atmosfera dhe arredimi i shtepis e bante gjithcka te munjtun. E leht me leviz, me u pershtat, pozicione te ndryshme dhe cdo pozicion i rahatshem. Trupi me ishte ba flake, cdo moment mu dukte se po prishem njaty, tension i gjalle, gjithka shum intense dhe mu dukte se me vinte Loni deri ne stomak.

Shikimi i Artes tashme rikthehet tek une, me i ndezur se perpara. Fryma i dridhet paksa.

- Ka ken nje histori qe smund ta harroj, - me thote, me ze te ulet.

Une e veshtroj pa bere gjeste por duke menduar disa gjera konfuze. Dhe sa dua te them dicka, ajo me nderpret:

- Si ndihesh kur dikush te rrefen qaq shum pa te fsheh asgja? Ca menon?

Pa i fole akoma, e shikoj dhe buzeqesh. Pak xheloz per momentin, ndoshta, por kete sdo ja them. Dhe e di cfare deshiron te degjoje, keshtu qe sdo i them gjithcka;

- Si ndihem?, i buzeqesh. - Ndhem mire, e kam ndier gjithcka me ty, edhe pse skam prek asgje.

Ajo me prek doren si per te kompensuar sadopak;

- Kete desha me nigju, - me thote dhe afrohet prej meje, te supi im, gati mbeshtetur. - Me bane me e ndje thelle gjithcka, sikur e perjetova me ty...

Shtëpia e Sekreteve

07.03.2024

Nese do te fshehesh dicka, fshihe ne nje vend te dukshem.

Duke ndenje ashtu gjysem perqafuar pas tavolines saj, syte nuk i hedhim fare nga dera packa se dikush mund te vije, disa kujtime akoma me ngacmojne memorien.

- A the Ambra?, e pyes. - Ajo ka ken e fejume me Mandin apo jo? Shojta jote me shokun tan?

Arta hap syte, i djegin nga kurioziteti, kurse trupin e ka mbeshtete mbi mua lirshem e nuk jepet.

- Se maj men, me thote. Ater kan pas dal bashke po me duket jane feju mas. Apo po?

- Po, te fejum kan ken. Esht me e vogel se ti ajo...

- Me e vogel esht. Ajo esht mosha jote por Mandi e merrte me ne...

- E di yll, e nderpres, ngaqe jam mbushe plot me kujtime dhe sdua te harroj asgje nga ato te bukurat. - Ambra vinte te shtepia ime pas pune. Ka pas punu ne dyqan bizhuterish, kjo rrinte aty te banaku ma e shkëlqyshme se cdo unaz dhe kur hyshe mrena aty, tan dyqani kishte aromen e qafes saj.

- Ca doshe ti aty dhe, cpune kishe ti me aromen e saj?, me pyet ne mosbesi Arta.

- Kur ikte Mandi ne Jug, per pune per furnizime, kjo vite te une. Mandin se kam njoft vic vec si emer. Por Ambren se harroshe dot. Vite masdite ka 7-a dhe sa hyte mrenq, i binte canta ne tok nga lodhja, direkt ne dush dhe delte ashtu me uj, tu piku, me na hanger barkun. Ishte e qeshun, e turpshme.

- Po Mandi?, habitet Arta.

- Mandi ne pune te veta. A di si me thoshte kjo? "Ndihem ne faj" sa here delte prej dushit. Atee pa ju tha hala trupi, qeshte si budalle e harrote ca bahet jasht deres dhomes teme.

- Po ti ca bashe?

Arta e di se ska pergjigje te pafajshme; jo kot me pyet, ndersa doren e mban te imja dhe tjetren e pushon ne kofshen time.

- Un, i them. - Un e basha me u dridh. Tan trupi. Apo ska ken e nxeht

si vajz. Nji her sa shkoi te dushi, un mas saj dhe e xuna aty. Ater u ba vendi jon i preferum, me ndjenja te flakta. Ajo dilte prej dushit, me flokt e lagun tu ju ngjit neper shpin neper qaf tu lan ven fiks me e prek un. Ka ken e lakume ne forma, e afrosha, tu e ngjit per trup, tu na u perzi aromat e dushit e te langjeve, magnetizem i paperballushem.

Dhe vazhdoj...

- Kur e merrja mi trup, durt fillosha me ja leviz ngadal mbi bel, tu e perqafu te kofsht qe i kishte gati me u hap me nxjerr ne pah sekretin e saj, dhe me me dorzu cdo centimeter te trupit me forma. Ajo e mbante frymen me zor, deshir e turp e faj tana bashk, e syte flak, me pas frik me e prek. Un e preksha, trupin e kishte te ndjeshem ncdio pik, te but, qafa shpatulllat krahet, vec u dridhte para se me u qi cdo her.

- U dridhte?, habitet Arta.

- Dridhej si dreq por jasht nuk lente gja. Biles nji her me tha dicka, fjal te paqarta por mua gjithcka me vinte "seks" prej saj, nuk pushosha tu e prek tu ja shtyp mishin. Merrte frum shpej e cekt, cfar kenaqsie me e ndje tu u dridh ngjit me mua. Hipte siper meje sa here e shtyja ngadal, u perplaste, sikur e ka pas ndrysh epshin e saj prej vitesh. Gati gjithmone ate rutine kena pas, dush si femi, seks si dashnore. I vinte trupi era shampo e mbushte tan dhomen me er te mir, cdo pik lagshti ne lekur me thirrte me e prek. Ajo e kishte si ves me fol gjat seksit por un rall e nigjoja vec i perplasesa fort tu e qi si me ken ne borxh, durt ne bel ne kofsh ne byth e mberthesha aty ne divan.

- Gjithmon keshtu rrinte?, pyet Arta me ngacmim. - Si parazite?

Ketu e kuptoj qe po behet xheloze, por po ngutet shume, sepse historia ka akoma. Dhe une vazhdoj...

- Her pas here kthente krytin mrapa, floket e lagun mi hidhte mbish

shpin kur isha tu ja ba prej mrapa, dhe syt si me lot nga kanaqesia ekstaza e turpi. Ajo qeshte sa her i jepja fort e ja cosha deri ne bark, pastaj fillonte me marr frym shpejt dhe me jepte ndjesin se jena te vetmit njerz nbote, pa kufizimi e rregulla. Nxjesia e atyne momenteve, aroma e saj, uji qe i pikonte nga trupi e flokt, gjithcka ishte e ndezun dhe trupin e linte jasht kontrollit. Nganjeher kthehej prej meje, durt ne supe, her mbeshtetun her tu me terheq e shprehia peshperitjet gezimi - cdo moment e bante intensiv dhe te paharrushem.

- Interessant, ti sikur e kishe te pamenaxhushem... - peshperit Arta, ndersa mbeshtetet mbi super e mi edhe me ngrohte, e dalloj qe po ngrohet.

- Po kur bashim dush bashke..., vazhdoj une te flas per Ambren se dhe Arta e di qe e shijon. - Uji i ngroht i rridhte mbi trupin e bukur qe ka pas ajo. I lageshin kacurrelat e i ngjiteshin neper shpine, me cdo lvizje qe dukej ma e ndjeshme. Un e shtrengoja pran vetes, me durt ne supe ne shpatulla ne bel ne cica, tu i ndje dhe zemren tu i rreh. E puthsha ngadal ne qaf ne shpatulla pastaj siper gjoksit, tu i shiju lekuren e lagun e te ngroht. Asaj i bahej frymarrja e shpejt turpi si ikte kurr po dhe deshira e cmendun. Thoshte naj gja por trupin ma lshonte pa frena, se gjithcka i pelqete fort. Dridhej, sa her e preksha dridhej. Nji her e kisha perball e kapa prej belit e terhoqa fort, ma xuni karin te ngritun mes barkut tone dhe e shtrengonte, tu me than me za te ult "ma fut mrena". Un basha sikur se kuptoj ater ajo ma vente krytin ne shpatull, flokt e lagun mbi mua, un e puthja tan kohen ne qaf ne krah ajo merrte fryme si gazel ne kafaz. Dhe un kenaqesha tu e shtrengu ashtu te trupi jem, elegante ka ken, qeshte, me lete me kuptu sa e don ket gja. Mua me rritej epshi tu i marr ere e tu e ndje.

- Perdit vec ne dush rrinit? Nuk bashit seks?, me ngacmon Arta serish...

- Delshim edhe prej dushit, i them. - Ne mes dhomes. Se ajo ka ken vajz e guximshme. Mujte me leviz kollaj. Apo kur shikonim naj film, qe

ma merrte ne goje pa e pa hic, syte ne televizor. Dhe mua me pelqete cdo gha me te, sidomos me ja vu durd neper trup, epsh i gjalle. Per seks kishte qejf doggie. Hypte ne kolltuk, me bythen nelt, e une ja basha ne forma te ndryshme, simas ritmit trupit saj. Dhe gjithmone kishte qejf me me prish me dor, as mrena as ne bark.

Arta degjon cdo detaj, syte te mbushur me kureshtje dhe epsh. E ndiej si dridhet ngjit me trupin tim tek supet e mia, sikur e djeg zjarri i Ambras, por dhe emocioni qe perjetoj une duke fole.

- Sa e nxeht historia, me thot. - Si ndihesh tia bash kete loj dikujt qe esht e huja?

Kufijte e Deshires

07.03.2024

Nje loje e zjarrete e deshires dhe flirtit, ku asnjera nuk mund te prese me.

Ndodhem prane saj, e ndjej ngrohtesine e trupit te saj, aromen e flokeve te saj dhe rrahjet e zemres qe duket sikur perputhen me te miat. Ajo me shikon, syte e saj jane te mbushur me nje perzierje xhelozie dhe kurioziteti, nje zjarr i heshtur qe nuk mund te fshihet. Lekura e saj e ngrohte ndodhet vetem pak centimetra larg times, dhe cdo prekje e vogel eshte e ndjeshme e sado rastesore, duket si me qellim. Ajo kap doren time dhe e shtrengon, duke me pyetur:

- A deshe me than naj gja tjeter?

Une e shikoj, me nje buzeqeshje e lehte mbi fytyre, ne afersi, shikime, dhe ndonje prekje e lehte mbi sup ose kraharor. Nje perpjekje per nje puthje? Jo, dikush mund te vije nga jashte ose te bie telefoni i saj nga drejtoria. Cdo tentative per te kapur buzet e njeri-tjetrit mund te nderpritet nga nje zhurme nje trokitje a dikush qe hyn, por deshira rritet gjithnje e me shume.

- Kjo qe mtregove nuk ishte e vertet, - me thote Arta, duke tentuar ta fshehi pak zerin e saj te treonditur nga rrefimi.

- Po pse, a ishin tuat?, i kthehem une me buzeqeshje qe ta ngacmoj por edhe te mos prish aspak momentin.

- Po kjo a esht?, me thote ajo serish, dhe afrohet ngadale, aq sa buza e saj prek timen pa u perqafuar plotesish vecse ndeshen.

Nje heshtje e shkurter mbreteron mes nesh, por tensioni rritet me cdo sekonde. Duam ta nderpresim, duam ta perqafojme, jemi konfuz dhe cdo levizje duket e ndaluar nga dicka perjashta. Nje zhurme e vogel, nje hap misterioz ne korridor, nje zile telefoni diku na ben te terhiqemi, por syte tane nuk ndahen. Flirti eshte i hapur tani, eshte si nje loje e bukur, e ben cdo perpjekje e cdo buzeqeshje te jete vecse me intensive.

- Thuj dicka!, me thote ajo, duke e kther koken pak, dhe buzet e saj afrohen prape prane serish pa me ndesh.

- Ca te them?, e pyes, duke ndier nje levizje te vogel te duarve te saj mbi krahun tim.

- Dicka qe nenkupton se smundesh me prit ma..., - me thote tinez,

dhe syte i shndrisin, i behet te pakapshem.

Cdo tentative per ta puthur serish, deshton per shkak te zhurmave te jashtme, nese mburojat e emocioneve tona i kane kaluar tashme. Ndonjehere degjohet dikush qe ecen e sikur hap deren, ndonjehere tjeter nje telefon tingellon ne korridor e mund te vije ketu brenda. Por deshira, ah, ajo mbetet e paprekur, e forte, nje energji qe na bashkon dhe na ben te ndiejme cdo centimeter pranine e njeri-tjetrit.

Ajo shtrengohet me shume prane meje, duart e saj prekin te miat sikur dua te flas e sdo te me lejoje, dhe shikimi i saj nuk me largohet asnje sekonde nga syte e buzet. Nje buzeqeshje e vpgel, nje terheqje e lehte e flokeve, dhe tensioni rritet me shume akoma deri ne paperballuesmeri. Flirtimi behet nje loje e sofistikuar, cdo levizje eshte si nje provokim dhe provim, dhe cdo buzeqeshje nje ftese e heshtur per te guxuar.

- Si ke guxim me e djeg gjith ket energji?, me thote ajo, duke me provokuar me prekje te vogla mbi supe e duke ma ngreh adrenalinen me lart akoma.

- Po si ke ti?, i pergjigjem, duke e pare si tund koken, pak turp, pak zjarr.

Arta afrohet edhe me teper prane meje, syte na perplasen ne nje tjeter heshtje te ngarkuar, cdo fjale e panevojshme do e prishte magjine. Ajo ma vendos doren serish mbi kraheror, sikur do te me kontrolloje ritmet e frymemarrjeve. Une e kap nga duart lehte, si per ti treguar qe nuk ka asgje per tu frikesuar, qe mund te perjetojme kete ndjesi se bashku edhe pse une, nuk po hell dot akoma hapa te pare.

Qendrojme keshtu per me shume minuta, duke u shikuar, duke luajte me prekjet e vogla, me floket e njeri tjetrit, duke shkëmbyer buzeqeshjet qe po e japin cdo pergjigje. Cdo tentative per tu perqafuar plotesisht deshton, cdo tentative per puthje mbetet e tille, por tensioni rritet dhe te dy e ndiejme, syte na ndricojne ne deshire

me shume se turp.

Me ne fund, nje moment qe gjithcka duket e heshtur perjashta ne korridor dhe brenda neper mendime, ajo e gjen kurajon te me perqafoje ngadale, plotesisht. Trupi i saj preket mbi timin pa frike; dhe une i ndiej ngrohtesine, i ndiej aromen, dhe cdo rrahje zemre i perputhet me te miat; shpejt si ne vrapim. Nuk kemi nevojë për fjalë, gjithcka thuhet me sy që mbyllen, me buze që ndeshen në faqe e në qafe, me prekje të buta përmbi bluze por që djegin deri në lekure.

- Ah, kjo ndjesi..., - thote Arta nje moment qetesie, zeri i saj i ulet, i ngrohte, por qe nuk e perfundon dot fjaline. Syte qe i ka pakez te hapur nenkuptojne cka nuk ka pse thuhet.

- Cfar ndjesie?

- Ndjesi deshire..., - me pergjigjet, dhe nje buzeqeshje dinake por ne nevojë, i shfaqet në fytyrë.

Tensioni mes nesh ka arrite kulmin, perqafimi behet me i ngrohte akoma, zgjat, ngadale, duke na dhene ndjesite e realizimit te prekjes se dickaje qe shkon pertej prekjes. Ne kete moment, te dy e dime se deshira dhe afersia jone nuk kane nevojë për më shumë; është një moment i persosur, i zjarrte, dhe i paharrueshem.

Ne afrohemi prape, me ngushte, aq sa mund te matim saktesisht temperaturat e trupave tane. Trupi i saj i ngrohte është një thirrje që nuk mund ta injoroj. Ajo më prek fytyrën, une i prek qafen dhe shpatullat e saj duke e zbuluar pak, dhe ndiej cdo dridhje, cdo frymemarrje të saj të shpejte. Turpi dhe deshira perzihen brenda saj, dhe ajo e shpreh në mënyrë të thjeshtë por të qarta, ndonjëherë duke qeshë lehtë, ndonjëherë duke mbajtur heshtjen me forcë.

Gradualisht, afersia behet pothuajse e paperballueshme. Ne qendrojmë kështu, në afersi të ngushtë, duke ndjerrë dëshirën e ndersjelle, duke luajtur me shikime, prekje dhe buzeqeshje, por pa shkuar më larg. Një tension i embël, një flirtrim i zjarrte që e mbush

te gjithë dhomen, duke e bere momentin te paharrueshem. Ajo tund koken lehte, buzeqesh me turp, dhe me prek perseri duart e me puth gushen. Shikimi i saj eshte i mbushur me zjarr dhe nje terheqje te pakontrollueshme. Cdo prekje e saj eshte si nje rrahje zemre e dyte, qe e ben dhomen te ndjehet me e ngrohte, me intime, me e papermbajtur. Tashme as zhurmat ne korridor nuk degjohen aspak. Ne luajme me kete tension, cdo prekje, cdo buzeqeshje, cdo levizje – nje loje e zjarrete, nje vallezim i ndaluar. Une i pergjigjem me nje prekje ne qafe e pastaj ne bel, nje ferkim i lehte mbi kraharor, nje buzeqeshje qe i thote me shume se cdo fjali, dhe pastaj ajo ngre syte, nje dridhje e trupit qe nuk mund ta fshehe, dhe me thote:

– Dil jashte!

Urdhri i saj i thjeshte eshte i mbushur me pasion, tension dhe deshire. Une jam ketu, prane saj, zemra me rreh fort, dhe trupi dridhet nga cdo ndjesi e perbashket. Por ajo, me nje force te fshehte, vendos kufirin qe e ben momentin edhe me te zjarrete dhe te paharrueshem, por te pakapercyeshem. Ndjej si cdo centimeter i trupit tim kerkon me shume, por ajo kontrollon ritmin dhe e ben cdo perpjekje nje loje te molles ndaluar. Distancohet me shume akoma...

– Te lutem dil jashte!

Nenkuptimi i ketij urdhri eshte i qarte sa c'eshte edhe i thjeshte: ne kemi shijuar cdo moment te afersise, ne e dijme tashme si shijon deshira, por Arta vendos te mbylle momentin aty kur sa po hapej, duke lene kete zjarr qe u ndez – distant, por te nxehte e te flakte deri ne cdo largesi.

© 2026 Eri Malsori

pasion.al · eridrekaj.com

NIPT: M67624701N